

Psalmul 132 – C.H. Spurgeon

Titlul: O cântare a treptelor.

Acesta este un psalm vesel, plin de mijlocire și de speranță, care, atât prin imaginea pe care ne-o schițează despre David, cât și prin conținutul său bogat în făgăduințe, este foarte potrivit să ne umple inimile cu un zel nou și bucuros de încredere a credinței; fie ca toți cei care călătoresc spre noul Ierusalim să se întâlnească de multe ori cu el! În ce culminează conținutul psalmului, aceasta o spune în mod potrivit titlul lui *H. Keßler*: Strălucirea Sionului sub urmașii lui David. La o examinare mai atentă este evidentă urcarea treptată a psalmului, de la necazurile lui David din versetul 1, la cununa care trebuie să strălucească, în versetul 18, ca o floare luminoasă pe capul lui Mesia, de la rugăciunea „Doamne, amintește-Ți de David” din versetul 1, la făgăduința din versetul 17: „Acolo (în Sion) voi face să înmugurească puterea lui pentru David”. A doua parte a psalmului este oarecum cerul strălucitor care se boltește peste ținutul hotărârilor și al rugăciunilor primei părți.

Introducere

Psalmul conține o expunere a zelului iubitor al lui David, de a-I construi o casă Domnului, versetele 1-5, o invitație de a intra în locuința lui Dumnezeu pentru închinare, versetele 6-7, o rugăciune care probabil că a fost rostită la transportul chivotului în Templu, versetele 8-10, și în sfârșit, o rugăciune care Îi prezintă lui Dumnezeu legământul Său și făgăduințele legământului Său, versetele 11-18.

Comentariul

1. Doamne, amintește-ți de David, de toate necazurile lui!
2. Cum I-a jurat el Domnului, a făcut un jurământ Puternicului lui Iacov:
3. „Nu voi intra în cortul casei mele, nu mă voi sui pe așternutul patului meu,
4. nu voi îngădui ochilor mei să doarmă, pleoapelor mele să dormiteze,
5. până nu voi găsi un loc pentru Domnul, locașuri pentru Puternicul lui Iacov”.

Versetul 1. *Doamne, amintește-Ți de David și de toată suferința lui sau de necazul său!* Domnul a încheiat cu David legământul mesianic de făgăduință, 2 Samuel 7, de aceea, rugăciunea prezintă numele lui David înaintea lui Dumnezeu, în favoarea urmașilor săi și a urmașilor la tron, ca și în favoarea poporului, care dorea să fie binecuvântat prin dinastia davidiană. Domnul, Cel statornic, nu-l va uita niciodată pe vreunul dintre slujitorii Săi sau să-l lipsească de credințioșia legământului; dar și lucrul acesta, despre care suntem foarte convingeți că Domnul îl va face, trebuie totuși să fie subiectul rugăciunii noastre. Rugămintea psalmului este ca Domnul să-Și *aducă aminte* de David; aceasta este o expresie foarte semnificativă. Știm că Domnul Și-a adus aminte de Noe, și iată, potopul a luat sfârșit (Geneza 8.1 și în continuare); El Și-a adus aminte de Avraam și l-a condus pe Lot afară din Sodoma (Geneza 19.29); El Și-a amintit de Rahela (Geneza 30.22) și de Ana (1 Samuel 1.19) și le-a dăruit fii; El Și-a adus aminte de legământul cu Avraam, Isaac și Iacov și a salvat poporul din Egipt (Exodul 2.24). Este un cuvânt care ne mișcă mereu inima în mod deosebit: „Și-a amintit de noi, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna” (Psalmul 136.23); și cât de mult ne place să ne întoarcem la rugămintea tâlharului: „Amintește-ți de mine, Doamne!” (Luca 23.42.) Psalmistul stăruie către Dumnezeu, ca El să vrea să-i binecuvânteze pe urmașii lui David de dragul străbunului lor; dar cu cât mai viguros este motivul pe care îl prezentăm noi lui Dumnezeu în rugăciunea noastră, ca El să vrea să ne facă bine de dragul lui Isus! Cu toată

osteneala pe care și-a dat-o pentru construcția Templului, David totuși nu are un merit personal, ci rugămintea se poate baza ca ultim temei totuși numai pe legământul pe care Domnul l-a încheiat cu el în harul Său binevoitor; dar Isus are merite care sunt cu totul ale Sale, și merite de o valoare nepuizabilă; acestea avem voie să le revendicăm fără ezitare. Când Domnul s-a mâniat pe domnitorul care guverna, poporul a strigat: „Doamne, amintește-ți de David!” și când Israel a avut nevoie de vreo binecuvântare deosebită, a cântat din nou: „Doamne, amintește-ți de David!” Aceasta a fost o rugăciune excelentă, dar nici pe departe atât de bună ca stăruința noastră, care sună așa: „Doamne, amintește-Ți de Isus și de toată suferința Sa!”

Suferințele sau propriu-zis, de a avea o viață trudită, necazul despre care vorbește psalmul aici, sunt necazurile care au căzut peste David, pentru că în evlavie sa el s-a străduit să mențină închinarea adusă Domnului și să poarte de grijă pentru un serviciu divin demn. Este vorba, înainte de toate, așa cum arată următoarele pagini, și despre *strădaniile* sale pentru un loc decent pentru chivotul legământului și ridicarea unui Templu minunat pentru slujirea Domnului. 1 Cronici 22-29 arată ce viață plină de muncă trebuie să fi fost viața acestui împărat și cum toată gândirea și strădania lui s-au referit la pregătirile pentru executarea planului său preferat. Era o lucrare splendidă (compară cu 1 Timotei 3.1), dar tocmai o lucrare în sensul cel mai serios al cuvântului. Pe lângă această trudă dulce nu îi vor mai fi lipsit și altele. În popor a fost mereu o fracțiune împotriva lui Dumnezeu, iar acești oameni cu siguranță nu erau leneși ca să-l împiedice pe slujitorul Domnului în strădaniile sale evlavioase, să-l calomnieze și să-l chinuiască în toate felurile. Orice cusur ar fi avut David, el ținea totuși strâns de singurul Dumnezeu adevărat și viu; de aceea el a fost între împărați ca o pasăre pestriță, peste care se năpustesc toate celelalte (Ieremia 12.9). Tocmai pentru că el își avea plăcerea cu un asemenea zel pentru adorarea Domnului, Dumnezeului său, el a fost disprețuit și ridiculizat de către aceia care n-au putut să înțeleagă acest entuziasm al său. Un exemplu deosebit de dureros este batjocura publică a propriei sale soții, fiica lui Saul (2 Samuel 6.20). Dumnezeu nu va uita niciodată ce suferă ai Săi de dragul Său. Fără îndoială că nenumărate binecuvântări se revarsă atât peste familii, cât și peste popoare întregi de dragul vieții evlavioase și a suferinței răbdătoare a sfinților. Noi nu putem fi mântuiți prin meritele altora, dar este absolut sigur că prin virtuțile lor, influențate de Dumnezeu, ne revin multe binecuvântări. Autorul Epistolei către Evrei spune: „Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său” (Evrei 6.10). Și asemănător sună aici în psalm rugămintea (textual): *Doamne, amintește-Ți de David, de toate necazurile lui!* În economia (epoca) Vechiului, ca și a Noului Legământ există răsplată deplină pentru cei drepti. Acest rod al lucrării și al suferinței lor îl primesc aici jos frecvent urmașii lor mai mult decât primesc ei înșiși: ei seamănă și urmașii lor recoltează. Și astăzi putem să ne rugăm: Doamne, amintește-Ți de martiri și de mărturisitorii loiali care au suferit atât de mult de dragul Numelui Tău și binecuvântează poporul și țara noastră cu harul Evangheliei, de dragul părinților noștri!

Versetul 2. *Cum I-a jurat el Domnului, a făcut un jurământ Puternicului lui Iacov.* În imboldul zelului său reliefat prin dragostea sa profundă pentru Domnul, David își exprimă hotărârea în forma unei juruințe solemne, pe care a întărit-o cu un jurământ. Cu cât mai puține juruințe de felul acesta, cu atât mai bine, cel puțin în rânduiala prezentă a Noului Legământ, al cărui legiuitor și reprezentant exemplar a spus: De fapt, voi nu trebuie să jurați. Dar poate că ar fi fost mai înțelept chiar și în cazul lui David să lase în mâinile lui Dumnezeu hotărârea evlavioasă, în forma unei simple rugăciuni; pentru că juruința solemnă nu a fost executată realmente așa cum a socotit David, deoarece Domnul chiar i-a interzis să construiască un Templu pentru El. Este mai bine să nu jurăm că facem una sau alta, înainte să știm ce

gândește Domnul despre lucrul acela; și apoi, un jurământ nici nu va fi necesar de-a dreptul. Exemplul despre juruința lui David arată că în anumite împrejurări ele sunt permise, dar nu dovedește că ele sunt de dorit. Socotim că David a mers totuși prea departe cu exprimarea sa și este bine că Domnul nu l-a luat literalmente pe cuvânt, ci a lăsat dorința să conteze ca faptă, iar sensul promisiunii sale l-a considerat în loc de textul acesteia. David l-a imitat pe patriarhul Iacov, în viața căruia juruința de la Betel a jucat un rol așa de mare (Geneza 28.20-22; 31.13); și pe David se odihnea binecuvântarea rostită de Isaac pentru Iacov: „Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze” (Geneza 28.3), la care patriarhul s-a gândit chiar și pe patul morții, când a vorbit despre *Puternicul lui Iacov* (Geneza 49.24). Acest sprijin tare al lui Iacov are putere să ne asculte și să ne ajute să ne împlinim juruințele. Sfiala sfântă să ne pătrundă la gândul de a face o promisiune în fața Celui atotputernic! Ar fi o aroganță groaznică să ne jucăm cu El! La Iacov a fost, ca de atâtea ori, teama sufletului, care l-a mânat să-I facă o juruință lui Dumnezeu. La David au fost alte motive; dar aceasta putem firește s-o spunem, că și la el perioadele anterioare de suferință au contribuit în mod esențial să trezească în el zelul sfânt pentru Domnul, care a ajuns să se exprime în această juruință. Vrem să remarcăm și, că, dacă juruința lui David îi este amintită aici Domnului, cu atât mai mult sfintele angajamente pe care Domnul Isus le-a luat asupra Sa în favoarea noastră, sunt oricând în memoria Celui Atotputernic, spre care se îndreaptă sufletul nostru în necaz.

Să observăm în acest verset că Domnul și acum mai era Dumnezeu lui Iacov, deci este același ieri și azi și în veșnicie; în plus, credința se bazează pe aceea, că Domnul este *în stare* să vină în ajutorul tuturor celor care, ca și Iacov, își pun încrederea în El în toate felurile lor suferințe și necazuri. Pe lângă aceasta, El este *Cel puternic* în sens deosebit, sprijinul tare al poporului Său; El este Dumnezeu lui Iacov într-un sens în care nu este Dumnezeu oamenilor din lumea aceasta. Deci, aici găsim scoase în evidență trei aspecte în legătură cu Dumnezeu nostru: în primul rând, Numele Său principal, bogat în conținut: *Domnul*; apoi, una dintre însușirile Sale: puterea Sa; în al treilea rând, o relație deosebită de legământ: *Puternicul lui Iacov*. Lui I se adresează rugăciunea psalmistului, să-Și amintească de David și de necazul său, și în toate aceste trei părți există o puternică întemeiere a rugăminții.

Versetul 3. *Nu voi intra în cortul casei mele, nu mă voi sui pe așternutul patului meu.* David a jurat să nu se facă în casa lui comod, nici să-și permită odihni în patul său, până n-a găsit locul unde să poată fi ținute în mod demn serviciile divine ale Domnului. Chivotul legământului fusese neglijat și cortul întâlnirii căzuse în dispreț. De aceea voia să scoată din uitare chivotul legământului și să construiască pentru el un locaș sfânt decent; el era profund umplut de sentimentul că el nu poate să aibă o bucurie deplină pentru propriul său palat, până nu s-ar întâmpla aceasta. David a avut intenții excelente; dar, desigur, el a spus mai mult decât a putut să facă. El a vorbit în hiperbole, așa cum le place orientalilor să facă, adică în expresii tari, pe care nu putem să le luăm textual, iar Domnul a știut ce a vrut să spună. Zelul nu-și măsoară întotdeauna exact expresiile, pentru că el nu se gândește ce părere vor avea oamenii despre ele, ci este total înflăcărat de dragostea pentru Domnul, care citește în inimile alor Săi. Cred că sensul este că David nu se consideră ca având o casă, că nu voia să se simtă în palatul său ca acasă și că, tot așa, nu voia să se simtă bine în patul său, nici să se dedea tihnit ațipirii satisfacției, până n-ar putea să spună: Ridică-Te, Doamne, la odihna Ta! Ah, sunt mulți în jurul nostru care nu vor exagera niciodată cu grija lor pentru slujba Domnului! La ei nu este nicio primejdie ca în zelul lor să se facă vreodată vinovați de vreo neatenție. În casa lor nu mai este nimic de dorit privind comoditatea și patul lor este suficient de moale; dar în ceea ce Îl privește pe Domnul și cauza Sa – poporul lui Dumnezeu poate să fie nevoit să se adune într-o șură sau să nu aibă propriu-zis niciun loc ca să se poată aduna, aceasta îi înduioșează puțin. – Să observăm că Iacov în juruința sa a rostit că piatra pe care se odihni se trebuia să devină o

casă a lui Dumnezeu și că juruința lui David tratează, de asemenea, despre o casă pentru închinarea adusă lui Dumnezeu.

Versetul 4. *Nu voi îngădui ochilor mei să doarmă, pleoapelor mele să dormiteze.* El nu putea să se bucure cu plăcere de somn, până nu va fi făcut tot ce a putut ca să pregătească un loc pentru chivotul sfânt. El se folosește de o expresie tare, pe care nu avem voie s-o analizăm cu bisturiul. Să ne gândim că omul care vorbește așa era cu totul în ardoarea zelului, dar și că aici este vorba despre moduri poetice de exprimare; prin urmare, limbajul nu este acela pe care l-am folosi cu sânge rece. Oricine știe ce vrea să spună omul lui Dumnezeu și cât de profund o exprimă. Ah, dacă ar putea să fie mulți apucați de insomnie, deoarece casa Domnului zace pustii! O, cât de mulți pot să doarmă atât de zdravăn și fără ca vreun vis să-i neliniștească, în timp ce cauza lui Dumnezeu, prin lăcomia lor, este în cea mai nenorocită stare. Ce se va alege de aceia care nu se interesează de problemele dumnezeiești și nu fac niciodată vreun loc în gândurile lor pentru pretențiile Dumnezeului lor?

Versetul 5. *... până nu voi găsi un loc pentru Domnul, locașuri pentru Puternicul lui Iacov.* El era ferm hotărât să caute un loc unde Domnul ar îngădui închinarea adusă Lui, să întemeieze o casă unde Dumnezeu ar locui, ar permite să se înalțe simbolul prezenței Sale și ar avea relații cu poporul Său. În vremea aceea nu exista în tot ținutul întins al împărăției davidice niciun spațiu mai potrivit pentru chivotul sfânt, peste care era totuși scaunul îndurării Domnului, niciun loc unde puteau să fie aduse tămâie și jertfe și unde s-ar fi vestit slava Domnului. Întregul locaș sfânt și tot ce aparținea de el ajunsese să decadă și formele exterioare ale serviciului divin erau prea puțin luate în seamă; de aceea împăratul a luat hotărârea să preceadă cu ea toate lucrurilor și să facă așa, ca aceasta să fie prima și cea mai importantă grijă a sa și să se realizeze o ordine mai bună a lucrurilor.

Dar nu ne putem abține să nu observăm că hotărârea evlavioasă a lui David atribuie mult mai multă importanță casei pământești a lui Dumnezeu, decât a acordat Domnul Însuși vreodată unor asemenea lucruri. Lucrul acesta este exprimat în mesajul divin pe care prorocul Natan trebuia să i-l transmită împăratului: „Mergi și spune robului Meu David: «Așa zice Domnul: «Îmi vei zidi tu o casă, ca să locuiesc în ea? Pentru că Eu n-am locuit în casă din ziua în care am scos pe fiii lui Israel din Egipt până în ziua aceasta, ci am umblat într-un cort și într-un locaș. În toate locurile în care am umblat cu toți fiii lui Israel, am spus Eu un cuvânt vreuneia din semințiile lui Israel căreia i-am poruncit să fie păstorul poporului Meu Israel, zicând: «De ce nu Mi-ați zidit o casă de cedru?»» (2 Samuel 7.5-7.) Ștefan vorbește în cuvântarea sa plină de Duh foarte limpede despre aceasta: „Solomon I-a zidit o casă. Dar Cel Preaînalt nu locuiește în cele făcute de mâini.” (Faptele apostolilor 7.47 și în continuare.) Este o realitate bătătoare la ochi că adevărata religie în Israel n-a fost niciodată într-o înflorire mai mare decât în vremurile de dinaintea construirii Templului și că duhul evlaviei a scăzut începând din ziua când a fost ridicată această casă măreață a lui Dumnezeu. Oamenii evlavioși au de multe ori pe inimă lucruri care li se par de cea mai mare importanță și strădania lor de a le înfăptui poate să fie plăcută lui Dumnezeu; și totuși, în nesfârșita Sa înțelepciune, El poate să considere că este mai bine să-i rețină de la realizarea planurilor lor. Dumnezeu nu măsoară acțiunile copiilor Săi după înțelepciunea lor sau după lipsa lor de înțelepciune, ci după dorința sinceră de a-L glorifica, cea care a condus la acele acțiuni. Cu toate că lui David nu i-a fost permis să-și împlinească juruința, hotărârea sa a adus totuși peste el o binecuvântare copleșitor de bogată: Domnul i-a făgăduit că va zidi casa familiei sale, pentru că el a dorit să construiască Domnului casa. În plus, împăratului i-a mai fost permis să pregătească materialele și cele necesare în rest pentru ridicare minunatei case, pe care fiul său și moștenitorul tronului său a avut voie s-o construiască. Domnul ne arată uneori, că strădania

noastră de a face ceva pentru El Îi este plăcut, prin faptul că ne permite să facem altceva care, după judecata Lui superioară, este mai potrivit pentru noi și mai de folos onoarei Sale.

6. Iată, noi am auzit de el la Efrata, l-am găsit în câmpiile Iaar.

7. „Să intrăm în locașurile Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui!

Versetul 6. Dar unde a fost, de fapt, în timpul acesta locuința lui Dumnezeu între oameni? Slava Sa obișnuia să se facă cunoscută pe scaunul îndurării, între heruvimii care adumbreau chivotul, dar unde era chivotul legământului? Era ascuns, un străin în propria țară. *Iată, noi am auzit de el la Efrata.* A ajuns un zvon la urechile oamenilor, că ar fi undeva în ținutul lui Efraim,¹ mai mult un obiect de teamă, decât de bucurie. Nu este de mirare că simbolul minunat al prezenței Domnului a rămas neglijat atâta timp, și anume, atât de neglijat și de uitat, încât era surprinzător că s-a și auzit ceva despre el, cam pe unde se află? Când omul începe să mediteze la cele ale lui Dumnezeu și la slujirea lui Dumnezeu, atunci este foarte îmbucurător să se primească vești de la Evanghelie. Având în vedere toată opoziția și ostilitatea care au lovit-o, este de mirare că se mai aude, de fapt, ceva despre această Evanghelie, și chiar în locuri izolate, îndepărtate de piețele principale de trafic; pe de altă parte ne întristează că de așa de multe ori auzim despre ea numai în legătură cu vreun loc sărman, disprețuit. Ce este această Efrata despre care vorbește poetul? Astăzi nu mai știm ce a vrut să spună cu aceasta și doar putem să facem tot felul de presupuneri. Cum a putut sfântul chivot să rămână atâta timp într-un asemenea loc?

David a făcut, cum se pare, cercetări pentru chivotul legământului. El a fost căutat peste tot, în munți și în văi, și în sfârșit, a fost găsit în câmpiile de la Iaar, adică la Chiriat-Iearim, Cetatea pădurii. De câte ori nu-L găsim oamenii pe Hristos și mântuirea Sa în localități și locuri situate cu totul deoparte! Ce contează unde ne întâlnim cu El, dacă putem să-L privim în ochi, să-L privim prin credință și să găsim viața în El? Ce „Evrice!” minunat („L-am găsit!”) este în versetul nostru! Treaba a început cu auzitul, apoi s-a ajuns la căutare și sfârșitul a fost o găsim bucurioasă: *l-am găsit în câmpiile Iaar.* Ah, că n-a fost loc pentru Domnul în palatele prinților, așa că a trebuit să Se mulțumească cu câmpiile cu pădure. Totuși, chiar dacă Hristos ar fi în pădure, tot va fi găsit de aceia care-L caută. El este la fel de aproape în coliba rustică umbrită de pădure, ca și în străzile deschise ale orașelor; ba chiar va răspunde la rugăciunea care I se adresează din cea mai deasă pădure virgină, unde călătorul singuratic pare că trebuie să renunțe la orice speranță de a fi auzit. Textul nostru ne prezintă exemplul unui om a cărui inimă era pregătită să caute locul unde Dumnezeu S-ar întâlni cu el; dorința i-a ascuțit urechea, așa că știrea bucurioasă i-a devenit în curând cunoscută. Această veste i-a înflăcărat zelul la o nouă ardoare, așa că el nu s-a lăsat împiedicat de nicio dificultate în cercetările sale; și astfel s-a întâmplat că el a dat, acolo unde abia dacă s-ar fi putut aștepta, peste comoara care conta pentru el mai mult decât orice.

Versetul 7. *Să intrăm în locașurile Lui.* Acum, că am găsit locul unde locuiește El, ne vom grăbi să mergem acolo. Preotul poate să facă acolo pentru noi slujba sfântă, poruncită lui de Domnul și inimile noastre vor intra acolo unde trupurile noastre nu au voie să pășească. David² nu este singur, el a căutat chivotul legământului împreună cu alții și acum se bucură

---

¹ La această presupusă interpretare a cuvântului *Efrata*, ca și pentru următoarea ipoteză atinsă în treacăt, acest *jaar* (pădure) ar fi o descriere poetică a lui Chiriat-Iearim (Cetatea pădurilor); vezi pentru acest verset 6 Comentariile și cuvintele expresive. – J. M.

² Spurgeon transpune versetul 7 cu versetul 6 în vremea lui David, versetele 8-10 în vremea lui Solomon. Reliefarea intervalelor temporale este îndoielnică; ea contrazice intenția psalmului, în care versetele 6-10

aceștia că pot să-l însoțească în pelerinajul său la sfântul locaș. Noi l-am găsit, spun ei, și vrem să mergem acolo. Pentru că este cortul Domnului, de aceea vrem să mergem acolo împreună în pelerinaj. *Să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui.* Chiar și cea mai bună casă pământească poate să fie cel mult așternutul picioarelor unui împărat mareț. Chivotul sfânt putea numai să dezvăluie slava picioarelor Sale, potrivit făgăduinței că El va face glorios locul picioarelor Sale (Isaia 60.13); dar să ne grăbim într-acolo cu bucurie, în părtașie veselă, și să cădem acolo înaintea Sa. Unde Se descoperă Domnul, acolo El trebuie să fie onorat. Nu este suficient să mergem în casa Domnului, ci trebuie să mergem acolo ca *să ne închinăm*; nu facem decât să pângărim sfântul Său locaș, dacă pășim în el cu alt scop.

Înainte să părăsim aceste versete, să mai privim suirea treptată: am auzit – am găsit – să intrăm – să ne închinăm. **7.** „Să intrăm în locașurile Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui!

- 8.** Ridică-Te, Doamne, la odihna Ta, Tu și chivotul puterii Tale!
- 9.** Preoții Tăi să se îmbrace cu dreptate și sfinții Tăi să cânte de bucurie!
- 10.** Pentru David, slujitorul Tău, nu întoarce fața de la unsul Tău!“

Versetul 8. În aceste trei versete îi vedem pe gășitorii sfântului chivot, ducându-l la locul destinat lui, la care ei folosesc o formă de rugăciune care ne amintește de aceea de care obișnuia și Moise să se slujească atunci când spunea: „Ridică-Te, Doamne!” și iarăși: „Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel!” (Numeri 10.35 și în continuare.) Chivotul legământului s-a mutat mult timp dintr-un loc într-altul și n-a fost găsit niciun loc potrivit pentru el în țara Canaan; dar acum, niște bărbați evlavioși au ridicat un Templu pentru el și ei cântă: *Ridică-Te, Doamne, la odihna Ta, Tu și chivotul puterii Tale!* Ei sperau că dispozitivul, simbolul prezenței harului și a legământului Domnului a găsit de acum înaintea un cămin durabil, un loc de odihnă, și se lăsau în voia încrederii bucuroase, că de aici încolo Domnul va rămâne de-a pururi la ei. Ar fi chiar zadarnic să se construiască o locuință durabilă pentru chivotul legământului, dacă Domnul n-ar rămâne la ei și n-ar face cunoscută permanent slava Sa de la scaunul îndurării dintre heruvimi. Dacă Domnul nu ocupă la noi locul Său de odihnă, atunci la noi nu există nicio odihnă; și dacă chivotul puterii Sale nu rămâne la noi, atunci suntem neputincioși. Chivotul legământului este numit aici cu un nume care i se cuvine într-adevăr, căci, pe când era în captivitate, i-a lovit pe aceia care l-au capturat și le-a zdrobit idolii, iar după ce fusese adus înapoi în țara lui Israel, el își aștepta cinstea pentru că au murit aceia care au îndrăznit să-l trateze nereductuos (1 Samuel 5; 6). Într-un mod atât de mareț s-a descoperit puterea lui Dumnezeu în chivotul sfânt. De aceea a vorbit Solomon plin de venerație despre el în rugăciunea sa, când l-a implorat pe Dumnezeu cel viu să sfințească Templul prin prezența Sa. Este Domnul cu harul legământului Său, Dumnezeu legământului, Cel a Cărui prezență o dorim în adunările noastre sfinte; și această prezență a Sa este puterea poporului Său. Ah, fie ca Domnul într-adevăr să rămână în toate adunările noastre și să-Și descopere puterea în Sion!

Versetul 9. *Preoții Tăi să se îmbrace cu dreptate.* Nicio haină nu are o strălucire atât de minunată ca cea a sfințeniei sau, cum se exprimă psalmul, a dreptății, prin care se înțelege, desigur, comportamentul care este în deplină concordanță cu voia lui Dumnezeu și împodobit cu buna Sa plăcere. Cu această haină minunată este întotdeauna gătit Marele nostru Preot și El

---

formează un tot. Vorbitorii din versetele 6-10 sunt în general aceiași, și anume, Adunarea „mereu identică, deși schimbătoare în efectivul membrilor ei. Israelul, care a recuperat pe vremea lui David sfântul chivot din Chiriatiarim la Sion și de aici l-a condus pe Muntele Templului, și acum, în vremea lui Solomon, se închină în sfântul locaș ridicat prin zelul lui David pentru onoarea Domnului, este unul și același.” (*Delitzsch.*) – J. M.

vrea ca toți ai Săi să poarte aceeași podoabă. Numai atunci sunt preoții apți să apară înaintea Domnului și să-și aștepte slujba în folosul poporului, când viața lor este împodobită cu demnitatea virtuții, lucrată de harul lui Dumnezeu. Ei trebuie să țină permanent seama de faptul că ei sunt preoți ai lui Dumnezeu și de aceea trebuie să poarte ținuta oficială sau haina de serviciu a Domnului lor, care aici este sfințenia; ei trebuie nu numai să aibă dreptatea, ci să fie îmbrăcați cu ea, astfel încât la ei, în toată ființa lor, în toate părțile să devină vizibilă dreptatea, adică voia și cuvântul lui Dumnezeu potrivit cu comportamentul. Oricine îi privește pe slujitorii lui Dumnezeu trebuie să vadă la ei sfințenia, chiar dacă nu vede nimic altceva. Această dreptate a celor care slujesc în sfântul locaș este acum obținută prin rugăciune în psalm, în legătură cu prezența harului Domnului; de aici putem să învățăm că sfințenia se găsește numai la aceia care au relație cu Dumnezeu și că ea devine partea lor numai ca El să le încerce sufletele. Dumnezeu nu vrea să locuiască decât într-un popor sfânt; și din nou este valabil: unde este Dumnezeu, acolo oamenii devin sfinți.

Și sfinții (evlavioșii) Tăi să cânte de bucurie! Textul original: *să se bucure, să strige de bucurie.* Sfințenia și bucuria merg împreună; unde se află una, cealaltă nu trebuie să fie căutată departe. Oamenii care sunt evlavioși din inimă au dreptul la o bucurie mare și, de asemenea, limpede de mărturisit; ei pot să strige de bucurie. Pentru că ei sunt sfinți și sunt sfinții Tăi, o, Dumnezeule, și pentru că ai venit să locuiești la ei, Tu ai făcut să fie pentru ei o datorie fericită aceea de a se bucura și să le facă altora cunoscută bucuria lor. Fraza presupune ambele: o dorință și o invitație, o rugăciune către Domnul și un îndemn către cei evlavioși. De câte ori nu poruncește Sfânta Scriptură copiilor lui Dumnezeu să se bucure în Domnul! Ce religie aducătoare de bucurie este totuși aceasta, care face o poruncă din a fi bucuros! Unde dreptatea este haina, acolo bucuria poate într-adevăr să fie exercitarea profesiei.

Versetul 10. *Pentru David, slujitorul Tău, nu întoarce fața de la unsul Tău!* Tocmai l-am auzit pe Solomon rugându-se, iar acum poporul cere pentru el, ca Domnul să nu Se întoarcă sau să respingă fața care se roagă întoarsă spre El, să nu-i refuze audiența. Este un lucru îngrozitor dacă Dumnezeu face ca noi să fim nevoiți să ne întorcem în rușine fața de la El sau Își întoarce El fața de la noi. Dacă suntem unși ai Domnului, unși cu Duhul Său, atunci Domnul ne va privi cu plăcere. Aceasta este valabil în mod deosebit despre Acela Unul, care ne reprezintă și este în favoarea noastră în cel mai înalt sens, Hristos, Unul Domnului. Isus este ambele: David al nostru și Unul Domnului; în El este în plinătate, ceea ce David a primit într-o anumită măsură. De dragul Său găsesc la Dumnezeu primire toți cei care au primit ungera în El. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Solomon și pe împărații care i-au urmat, de dragul lui David; și pe noi ne va binecuvânta de dragul lui Isus. Câtă bunăvoință a fost din partea Fiului Celui Preaînalt, că a luat chip de rob ca să fie uns în beneficiul nostru și să meargă înaintea tronului harului, ca să intervină acolo pentru noi! Psalmul nostru cântă despre chivotul legământului și, prin urmare, ne putem aminti bine că preotul uns mergea în spatele perdelei; totul depindea pentru popor de faptul, dacă el găsea la Dumnezeu ascultare îndurătoare; de aceea se ruga poporul pe drept cuvânt și referitor la el: nu întoarce fața de la unsul Tău!

Astfel că în aceste trei verste avem o rugăciune pentru: Templu, chivotul legământului, preoți, leviți, popor și împărat; fiecare dintre rugăminți este bogată în semnificație și merită meditația noastră grijulie. Cu cât rugămintea noastră intră în amănunt, cu atât mai bine; greșeala celor mai multe rugăciuni este caracterul lor nehotărât. În casa și în slujba lui Dumnezeu, fiecare lucru în parte are nevoie de binecuvântarea divină; la fel are permanent nevoie și fiecare persoană care stă în legătură cu ele. Cum a făcut David o juruință și s-a rugat când a avut de gând să pregătească un loc sfântului chivot, așa se continuă cu rugăciunea acum, când se

sfințește Templul și Domnul binevoiește să-l umple cu slava Sa. Nu vom ajunge niciodată la capăt cu rugăciunea până n-am încetat să avem nevoie de ceva.

11. Domnul i-a jurat lui David în adevăr, nu Se va întoarce de la aceasta: „Din rodul trupului tău voi pune pe tronul tău.
12. Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu și mărturiile Mele, în care îi voi învăța, fiii lor vor șede pentru totdeauna pe tronul tău“.
13. Pentru că Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui; *și a zis*:
14. „Acesta este odihna Mea pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că l-am dorit.
15. Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi;
16. și-i voi îmbrăca pe preoții săi cu mântuire; și sfinții săi vor izbucni în cântări de bucurie.
17. Acolo voi face să înmugurească puterea lui pentru David, voi pregăti o lumină pentru unsul Meu.
18. Îi voi acoperi pe vrăjmașii săi cu rușine și cununa lui va înflori peste el“.

Versetul 11. În aceste versete există o rugăciune minunată, de un fel care este permanent eficace la Dumnezeu nostru; pentru că este o stăruință care invocă propriile făgăduințe ale legământului Domnului. *Domnul i-a jurat lui David în adevăr.* În rugămințile noastre urgente, noi nu putem să-I imputăm lui Dumnezeu ceva care să fie egal cu propriul Său cuvânt și jurământ. Domnul jură pentru ca astfel credința noastră să aibă o încredere fermă în cuvântul său; El nu poate să jure mai mult decât poate să țină. Ce jură El, acela este purul adevăr; cu siguranță se va realiza. Oamenii pot deveni sperjuri, dar nimeni nu va fi atât de nelegiuit, încât să creadă aceasta despre Dumnezeu adevărului. Prin prorocul Natan i-a fost comunicat lui David acest legământ al Domnului și în acest caz nu putea să existe nicio amăgire. *Nu Se va întoarce de la aceasta.* Domnul nu este o ființă nestatornică. El nu Se abate niciodată de la ceea ce a hotărât, cu atât mai puțin de la promisiunea Sa, întărită solemn printr-un jurământ. El, Domnul, nu Se schimbă (Maleahi 3.6). „El nu este om, ca să mintă, nici fiu de om, ca să-I pară rău. A zis El și nu va face? Și a vorbit el și nu va împlini?” (Numeri 23.19.) Pe ce fundament stâncos stau totuși aceia care au sub picioare un jurământ de neschimbat al lui Dumnezeu! Știm că acest legământ a fost încheiat în sensul său cel mai profund cu Hristos, sămânța spirituală a lui David, pentru că Petru vorbește deslușit despre el la Cincizecime (vezi Faptele apostolilor 2.29-31, în mod deosebit versetul 30). Hristos, deci, stă pe un tron sigur pentru totdeauna și veșnic, pentru că El a ținut legământul (versetul 12 în psalmul nostru) și prin El vine binecuvântarea peste Sion (versetul 13), ai cărui săraci (versetul 15) vor fi binecuvântați în El. *Din rodul trupului tău voi pune pe tronul tău.* Isus provine din neamul lui David, cum relatează grijuliu evangheliștii; era „din casa și din familia lui David” (Luca 2.4; 1.32 și așa mai departe). El este Împăratul iudeilor și Domnul I-a dat ca moștenire și neamurile. El trebuie să domnească și Împărăția Sa nu va avea sfârșit. Dumnezeu Însuși L-a așezat pe tron și nicio răzvrătire, nici a oamenilor, nici a diavolilor nu poate să-I clatine domnia. Cinstea Domnului este insolubil legată cu aceasta, că El rămâne pe tron, de aceea nu este niciodată în primejdie guvernarea Sa; căci Domnul nu va îngădui ca jurământul Său să fie făcut de rușine.

Versetul 12. *Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu și mărturiile Mele, în care îi voi învăța.* De legământ este legată o condiție, în măsura în care acesta se referea la împărății din seminția lui David dinaintea venirii adevăratei semințe; dar acest Fiu al lui David, în cel mai înalt sens al cuvântului, a îndeplinit cu desăvârșire acea condiție și cu aceasta a făcut legământul incontestabil, atât în privința Lui Însuși, cât și în privința seminței Sale spirituale, în vecii vecilor. Dacă privim făgăduința sub aspect temporal, atunci nu era ceva neînsemnat

pentru urmașii lui David, că la un comportament bun, tronul le era asigurat. Acești domnitori își purtau coroana de la Dumnezeu ca feudă, cu condiția loialității față de Suveranul lor, care îi ridicase la înalta poziție. Fidelitatea legământului lor trebuiau s-o dovedească prin ascultare față de Legea lui Dumnezeu, ca și prin credința în adevărul divin. Ei trebuiau să-L recunoască pe Dumnezeu atât ca Stăpân, cât și ca Învățător. Ce mare bunăvoință din partea lui Dumnezeu, că El voia să-i învețe! Cu câtă bucurie ar fi trebuit să-I ofere ascultare plină de înțelegere! Cât de potrivită, cât de dreaptă și de echitabilă și cât de necesară era această condiție pe care a pus-o Dumnezeu, ca ei să-I păstreze o credincioșie sinceră, deoarece făgăduința minunată era răsplata oferită în perspectivă: *Copiii lor (textual: fiii) vor șede pe tronul tău. Dacă vor să stea la picioarele Sale, atunci Dumnezeu vrea să-i lase să stea pe tron; dacă vor ține legământul, atunci vor păstra coroana de la o generație la alta.*

Împărăția lui Iuda putea să mai existe și în ziua de astăzi, dacă împărații împărăției I-ar fi fost credincioși Domnului. Nicio răzvrătire în interior și niciun atac din afară n-au putut să surpe casa împărătească a lui David; ea a căzut prin păcatul ei și din niciun alt motiv. Cu toate că El a fost mereu și mereu provocat, Domnul a fost totuși uimitor de îndelung-răbdător; pentru că mult timp (134 de ani) după ce Israelul necredincios fusese târât în captivitate, Iuda a rămas. Minuni de îndurare s-au vestit acestui popor. Răbdarea lui Dumnezeu a depășit toate limitele obișnuite, căci considerația lui Dumnezeu pentru David a fost extraordinar de mare. Prinții din casa lui David păreau cu totul ahtiați să se nenorocească singuri, de aceea n-a putut nimic să-i salveze de la distrugere. Dreptatea a ezitat mult, dar în cele din urmă n-a putut totuși decât să mai tragă sabia și să lovească. Dar chiar dacă încălcarea jurământului de credință al omului a făcut ca legământul să-și piardă valabilitatea textual, cu toate acestea, Domnul a rămas credincios spiritului și esenței legământului; căci Isus domnește și stă pe tron pentru totdeauna și veșnic. Sămânța lui David încă mai este în demnitatea de împărat, căci David a fost după carne strămoșul Celui care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Versetul nostru ne arată cât de necesară este evlavia în familie. Părinții au datoria să vadă de copiii lor, ca să cunoască teama de Domnul și ei trebuie să-L roage pe Domnul ca El Însuși să-i învețe această știință. Noi nu avem un drept de moștenire care nu se poate pierde asupra bunăvoinței lui Dumnezeu. Într-adevăr, Domnul păstrează prietenia pentru familiile alor Săi de la o generație la alta, căci El îi părăsește cu cea mai mare neplăcere pe urmașii slujitorilor Săi, și nu o face niciodată, cu excepția că ei Îl provoacă grav și continuu. Noi, credincioșii, stăm oarecum toți sub privilegiile legământului, care sunt asemănătoare cu cele ale lui David. Unii dintre noi pot privi în urmă la patru sau mai multe generații de strămoși evlavioși; și privim bucuroși în viitor și îi vedem pe copiii noștri și pe copiii copiilor umblând în adevăr. Dar știm că harul nu se transmite asupra fiului odată cu sângele tatălui, și de aceea suntem plini de teamă sfântă, că vreunul dintre urmașii noștri ar putea să aibă o inimă necredincioasă, care-L părăsește pe Dumnezeul cel viu (Evrei 3.12).

Versetul 13. *Pentru că Domnul a ales Sionul.* Ierusalimul n-a fost mai mult decât o cetate canaanită, ca oricare alta, până n-a ales-o Domnul, până n-a cucerit-o David, până n-a construit Solomon Templul acolo și nu Și-a făcut Domnul locuință în el. Tot așa erau și inimile care constituie acum Adunarea lui Dumnezeu, nimic altceva decât o fortăreață a iebusiților, până nu le-a ales harul, până nu le-a învins, până nu le-a schimbat și nu le-a sfințit ca să fie un templu sfânt, în care locuiește Domnul. Domnul i-a ales pe ai Săi, de aceea sunt ei un popor. El a ales Adunarea, de aceea este ea așa cum este. Astfel sunt, deci: Sionul și David, la fel Hristos și ai Săi, adunați la un loc în legământ. David a fost acolo de dragul Sionului și Sionul a fost de dragul lui David; la fel, cauza lui Hristos și cauza alor Săi stau împreună în

corelație. *Și are plăcere să locuiască acolo*, textual: *L-a dorit ca locuință a Lui*. Întrebarea lui David a găsit un răspuns. Domnul vorbise; localitatea Templului este hotărâtă, locul unde Domnul vrea să Se descopere este arătat limpede. Locuirea urmează alegerii și rezultă din ea: Sionul este ales de Dumnezeu, și anume, ca reședință pentru El. Că Dumnezeu a dorit să locuiască în poporul pe care Și l-a ales ca proprietate, aceasta este foarte binevoitor din partea Sa, și totuși, pe de altă parte, foarte firesc: dragostea Sa nu vrea să rămână departe de aceia pe care ea și i-a ales. Da, Dumnezeu dorește să locuiască cu aceia pe care i-a cuprins cu dragoste veșnică și noi nu ne mirăm în această privință, întrucât doar și noi dorim din inimă compania celor dragi nouă. Dar este o minune dublă că Domnul Și-a ales asemenea ființe neînsemnate și jalnice cum suntem noi și că El dorește părtășia cu ele; locuirea Duhului Sfânt în credincioși este o minune a harului, care este înrudită cu minunea întrupării Fiului lui Dumnezeu și stă în legătură intimă cu aceasta. Dumnezeu în Adunare, aceasta este uimirea îngerilor, sfatul minunat al veșniciei, cununa de lauri a dragostei nesfârșite.

Versetul 14. *Aceasta este odihna Mea pentru totdeauna. O, ce cuvinte minunate! Domnul Însuși este Cel care vorbește aici. Să ne gândim numai: o odihnă pentru Dumnezeu; un sabat pentru Cel veșnic și o locuință pentru Cel infinit! El numește Sionul „odihna Sa”. Aici rămâne dragostea Sa, aici se revelează ea cu plăcere. „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie: va tăcea în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie!” (Țefania 3.17 textul original.) Și așa trebuie să rămână veșnic. El nu-Și va căuta niciodată un alt loc de odihnă; niciodată nu se va sătura de ai Săi. Inima lui Dumnezeu Și-a găsit în Hristos deplina Sa mulțumire și de dragul Său are plăcere și în aceia care Îi aparțin și o va avea oricând, până în toți vecii. Cuvintele mărețe ale versetului nostru mărturisesc o alegere precisă, definitivă: *acesta* și niciun alt loc; și o alegere prezentă: *acest* Sion, care există acum. Firește, la aceasta trebuie, explicând Scriptura cu Scriptura, să înțelegem cuvintele în sensul lor interior, veșnic adevărat. Dumnezeu a făcut alegerea Sa înainte de întemeierea lumii, El n-a schimbat-o și n-o va regreta niciodată: Adunarea Sa a fost odihna Sa și mai este și astăzi odihna Sa. Așa cum el nu Se va întoarce de la jurământul Său (versetul 11), tot așa nu Se va întoarce nici de la alegerea Sa. O, să intrăm în odihna Sa, ca să fim o parte a Sionului Său și printr-o credință din dragoste fierbinte să facem bucurie inimii Aceluia care are plăcere de cei care se tem de El, care au încredere în harul Său! *Aici voi locui, pentru că îmi place mult* (textual: *pentru că l-am dorit* [locul de odihnă]). Din nou ne umple o fericită uimire, că El, care umple totul, vrea să locuiască în Sion, în adunarea noastră. Dumnezeu nu-i vizitează pe aleșii Săi fără bunăvoință, cu jumătate de inimă; El dorește să locuiască la ei, îi dorește. El este deja în Sion, căci dacă spune: „Aici voi locui”, atunci vorbește ca unul care este deja pe locul acela. El nu vrea să vină numai din când în când la Adunarea Sa, ci El vrea să locuiască în ea ca în reședința Lui stabilă. Pe El nu-L atrage măreția Templului lui Solomon, în schimb, El a hotărât că vrea să Se lase găsit pe scaunul de îndurare de către cei care se roagă și de acolo să se facă cunoscut în slava harului, în mijlocul poporului așa de tare privilegiat prin bunăvoința Sa. Acest sfânt locaș pământesc nu era totuși decât un model ca o umbră a templului spiritual, a cărui temelie și piatră unghiulară este Isus, pe care acum toate pietrele vii, fiecare în parte, se lasă clădite împreună de către Arhitectul divin, pentru o locuință a lui Dumnezeu în Duh (1 Petru 2.5; Efeseni 2.22). O, cât de minunat este gândul că Domnul dorește să fie la ai Săi, să rămână la ei, ba chiar să locuiască în ei, încât spune: *Îmi place mult!* Într-adevăr, dacă aceasta este o dorință, să locuiască aici, atunci o va împlini. Chiar și celor drepti dacă li se va da ce doresc (Proverbe 10.24), cu cât mai mult se va împlini dorința neprihănitului Dumnezeu! Dacă Lui Îi place aceasta așa de mult, atunci este și bucuria inimii noastre; căci în Dumnezeu este odihna noastră și de a rămâne veșnic uniți cu El este într-adevăr adâncă noastră dorință. Acest verset pune capăt și tuturor temerilor*

noastre pentru Adunarea lui Dumnezeu. Căci dacă Dumnezeu este în ea, atunci ea va rămâne tare (Psalmul 46.6); dacă Dumnezeu o dorește, atunci diavolul nu poate s-o distrugă.

Versetul 15. *Voi binecuvânta* (textul original) *din belșug hrana sa*. Așa și trebuie să fie. Cum am putea să fim fără binecuvântare, dacă Domnul este în mijlocul nostru? Tot ce face parte din existența noastră primim de la El și avem în El; și cum ar putea ca ceea ce harul său oferă alor Săi, să fie altfel decât binecuvântat? El vrea să binecuvânteze din belșug hrana noastră: atunci ea va fi ambele: și îmbelșugată, și binecuvântată. Adunarea va primi de la Domnul ei o aprovizionare zilnică, împărătească, oferită în deplină îndestulare, extrem de savuroasă și care înveselește inima; iar binecuvântarea care se odihnește pe ea va face în noi, ca noi să luăm în credință pâinea vieții divine, s-o mâncăm într-adevăr, adică să testăm puterea ei în experiență, prin aceasta creștem în sfințire, prin aceasta vom fi întăriți pentru muncă, prin aceasta vom fi întremați pentru perseverența în răbdare, prin aceasta ne maturizăm pentru desăvârșire. *Voi sătura cu pâine pe săracii săi*, așa încât să fie deplin *săturați*. Cetățenii Sionului sunt de felul lor oameni săraci, spiritual săraci și adesea săraci și la pungă; dar inimile trebuie să devină atât de mulțumite, sufletele lor să locuiască într-o asemenea abundență, încât nici să nu aibă nevoie de mai mult, nici să nu dorească mai mult. Deplină îndestulare – cine și-ar putea dori ceva mai mult? A avea parte de ea și a o posedea, aceasta este culmea a ceea ce poate un om să primească privind fericirea profundă. Unde locuiește Dumnezeu, acolo poporul Său are destul. Ei să se sature cu ceea ce Domnul Însuși numește *pâine* și putem fi foarte siguri că El știe ce înseamnă într-adevăr pâinea pentru suflet. El nu ne va oferi pietre în loc de pâine. Săracii Domnului vor avea pâinea care li se potrivește; pâinea pământească nu este decât mâncare trecătoare, hrană pentru moment; dar mai există o altă pâine, pe care vrea Dumnezeu să ne-o ofere, care rămâne pentru viața eternă (Ioan 6.27). În Adunarea Domnului, unde Își are Domnul locul de odihnă, ai Săi nu trebuie să moară de foame; El nu S-ar odihni cu niciun chip dacă s-ar întâmpla aceasta. El nu S-a odihnit deloc timp de șase zile, până n-a pregătit lumea pentru Adam în așa fel, ca el să poată să trăiască în ea. El nu Și-a oprit mâna până n-a fost totul gata; de aceea, când Domnul Se așază la odihnă, putem fi siguri că aceasta se întâmplă pentru că totul s-a sfârșit (Ioan 19.30) și Domnul, în bunătatea Sa, a luat pentru noi, săracii, măsuri complete de îngrijire. Unde Dumnezeu găsește ceea ce a cerut, acolo și ai Săi își vor găsi dorința potolită; unde Lui Îi place, acolo le va plăcea și lor.

Dacă luăm împreună ambele părți ale versetului, atunci vedem că nimic altceva nu poate să satisfacă cu adevărat poporul sărac din Adunarea Domnului, decât o binecuvântare coplesitor de bogată, așa că ei au suficient; ei sunt nenorociți și despuiți de orice până vine această binecuvântare. Tot ce ar fi putut să procure chiar bogatul Solomon, n-ar fi putut să-i sature pe evlavioșii zilelor sale; ei și-au îndreptat privirile mai sus și au tânjit după binecuvântarea bogată pe care numai Domnul personal o poate da și au flămânzit după pâinea care vine din cer. Ei aveau în acest verset, - slavă Domnului! – promisiunea divină: *Voi face-o!* Ce ar fi putut să fie un sprijin mai bun pentru credința lor?

Versetul 16. Domnul făgăduiește chiar mai mult decât fusese cerut de la El în rugăciune. Să observăm că al nouălea verset cere stăruitor pentru preoți, ca ei să fie îmbrăcați cu dreptate și să observăm și cum sună răspunsul: *Îi voi îmbrăca pe preoții săi cu mântuire*. Dumnezeu este obișnuit să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi. Dreptatea este numai o parte a binecuvântării, dar mântuirea, dimpotrivă, este întreaga plinătate. Ce haină minunată este aceasta, care este mai mult decât podoabă împărătească: haine ale mântuirii! Știm cine le-a țesut, cine le-a vopsit și cine le-a dat poporului Său. Acesta este cel mai bun talar pentru preot și predicator, cea mai bună haină festivă pentru împărat și popor; „Nu este alta ca ea, dă-mi-o!” (1 Samuel 21.9.) Dar nu toți preoții primesc această haină, numai ai lui, adică preoții

Sionului, cei care aparțin în realitate adevăratului Sion prin credința în Isus Hristos, care a făcut din ei preoți înaintea lui Dumnezeu (Apocalipsa 1.6). Aceștia vor fi îmbrăcați de Însuși Domnul și nimeni nu poate să îmbrace așa ca El. Dacă deja crinii de pe câmp sunt îmbrăcați astfel de Creatorul lor, încât îl întrec chiar și pe Solomon în toată gloria sa, cât de minunat vor fi atunci îmbrăcați copiii! Da, într-adevăr, Domnul vine să Se glorifice în sfinții Săi și să fie admirat de toți cei care cred. (2 Tesaloniceni 1.10, textul original.) Măreția hainei de serviciu a preoților lui Dumnezeu va fi uimirea cerului. *Și sfinții săi (sau evlavioși) vor fi veseli*, textul original: *vor izbucni în cântări de bucurie*. Și din nou răspunsul dumnezeiesc depășește rugămintea. Psalmistul a cerut să dea Domnul ca sfinții săi să se bucure. Da, spune Domnul, s-o facă, și anume, bucuria lor să fie așa de mare, încât să izbucnească în cântări de bucurie.³ Ei trebuie să fie peste orice măsură plini de desfătare; cântările și strigătele lor de bucurie vor fi așa de pline de plăcere și de vioaie, încât răsună ca vâjâitul unor ape mari și ca vuietul de tunet puternic (Apocalipsa 14.2; 19.6). Acești sfinți bucuroși corespund foarte puțin cu acei ipocriți pe care superstiția ni-i pune în fața ochilor spre venerație; dar despre aceștia nici nu este vorba aici, ci despre sfinții Sionului, despre sfinții Celui Preaînalt, despre „cei sfințiți în Hristos Isus” (1 Corinteni 1.2). Aceștia vor fi atât de bogat binecuvântați (versetul 15a), așa de săturați cu pâinea lui Dumnezeu (versetul 15b) și așa de minunat împodobiiți cu hainele mântuirii (versetul 16a), încât ei nu pot altfel, decât să strige tare de bucurie, ca să-și exprime: uimirea, recunoștința, încântarea, entuziasmul, bucuria în Domnul. Sionul lui Dumnezeu nu este o mânăstire trapistă. Că Dumnezeu și-a ales locul de odihnă printre aleșii Săi și Se face cunoscut aici în slava harului Său, aceasta este suficient ca să-i determine chiar și pe cei mai tăcuți la izbucniri de bucurie. Când chiar și stelele dimineții I-au cântat toate împreună lui Dumnezeu când Domnul a întemeiat pământul (Iov 38.7), cu cât mai mult vor striga de bucurie toți fiii lui Dumnezeu când sunt isprăvite cerul nou și pământul nou și când noul Ierusalim va coborî din cer, de la Dumnezeu, pregătit ca o mireasă împodobită pentru soțul ei! (Apocalipsa 21.1 și în continuare.) Locuința lui Dumnezeu este între timp deja acum printre noi un izvor de bucurie încântătoare, care se revarsă mereu pentru toate inimile evlavioase. Această strigare de bucurie este garantată tuturor sfinților Sionului; Dumnezeu spune: ei vor fi în culmea bucuriei. Să ne bazăm pe aceasta, că ei o vor face; cine să poată să-i împiedice în această gloriificare? Duhul Domnului a activat rugămintea: „Sfinții Tăi să cânte de bucurie” și la aceasta, Domnul a făcut făgăduința: „Sfinții săi vor izbucni în cântări de bucurie” – cine ar putea să le reducă la tăcere? Mirele este cu ei; cum ar putea nuntașii să postească și să sufere? Nu, într-adevăr, noi suntem bucuroși și vom fi bucuroși!

Versetul 17. *Acolo voi face să înmugurească puterea lui pentru David* (textual). În Sion, casa domnitoare a lui David trebuie să aibă putere și glorie. Coarnele taurilor sunt un simbol foarte autentic al puterii, mai ales al puterii distrugătoare și care dă cu vrăjmașii de pământ, ca și al onoarei care se bazează pe forță și putere. Israelii, ale căror ocupații principale erau agricultura și creșterea vitelor și care după porunca divină (Leviticul 22.24) nu aveau boi lipsiți de puterea lor naturală, ci numai tauri, această imagine a forței le era prezentată permanent. Dacă taurul de astăzi din Palestina este foarte nearătos, nu putem să concluzionăm pentru perioada de mai înainte pe baza stării decăzute a țării de acum. Dimpotrivă, chiar numele taurului, „cel puternic” (folosit în arta poetică), precum și pasaje ca în Psalmul 22.12, arată că vita israeliților era o rasă puternică și arătoasă. Așa că imaginea coarnelor apare chiar foarte des în Scriptură. În afară de taur mai slujește în unele pasaje ca imagine a forței sălbătice, un animal cornut sălbatic, al cărui nume Luther l-a tradus greșit cu unicorn (vezi Psalmul 22.21). În psalmul nostru, unde este vorba despre înmugurirea puterii, poate că ne gândim la cerb, care în vremurile biblice era, fără îndoială, răspândit în Țara Sfântă și este

---

³ Astfel căutăm să punem în evidență creșterea remarcabilă a textului original. Foarte corespunzător textului original traduce *Delitzsch* în versetul 9: să jubileze, versetul 16: vor fi în culmea bucuriei.

numit adesea în Biblie. După cum se știe, acest animal își leapădă coarnele în februarie, care pentru aceasta se mai numește și „Hornung” (faur), după care acestea cresc din nou, mai puternice decât înainte. Ca cerbul, unul dintre cele mai nobile, figuri de animale, care unește mândria cu grația, care devine tot mai falnic și mai puternic prin dezvoltarea coarnelor sale, tot așa și casa lui David va progresa din putere în putere. Această desfășurare de forță trebuie să se petreacă, după psalmul nostru, prin acțiunea dumnezeiască, așadar, va fi o creștere sănătoasă, sigură; și în Sion, chiar acolo, va înmuguri puterea lui David. Dacă Dumnezeu activează în noi o înmugurire și o creștere în putere, atunci nimeni nu poate să ne aducă la slăbiciune și dispariție. Când urmașii la tronul lui David L-au părăsit pe Domnul și au lăsat să decadă serviciul divin, atunci au devenit slabi și s-au ruinat în orice privință, pentru că numai prin puterea Domnului și prin legătura cu slujirea Sa trebuia să înmugurească puterea lor. Dar când casa lui David a fost în adâncă smerenie, atunci Domnul S-a arătat ca Cel puternic, care poate să facă ce pare imposibil la oameni, și ca Cel credincios, care Își împlinește făgăduința cel mai minunat. Atunci a putut Zaharia, plin de Duhul Sfânt, să vadă cu ochiul credinței ca împlinindu-se făgăduința psalmului nostru și altele asemănătoare și să glorifice, bucurându-se: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său!” Da, David al nostru este capabil să doboare toți vrăjmașii și să-i distrugă. În Apocalipsa lui Ioan Îl vedem în mijlocul tronului ca un Miel, ca junghiat, dar cu coarnele Sale, îmbrăcat cu toată plinătatea puterii. *Voi pregăti (acolo) o lumină pentru unsul Meu.* Lumina este un simbol al statorniciei și al prosperității unui neam. Numele lui David trebuia să lumineze și să strălucească precum o lumină; el trebuia să lumineze permanent ca un sfeșnic în sfântul locaș. Astfel trebuia să fie o mângâiere pentru popor și să lumineze și în jur, printre popoare. Dumnezeu nu voia să lase să se stingă lumina lui David, prin încetarea neamului său; sfântul Său sfat hotărâse: casa slujitorului Său trebuia să rămână în Israel. Putem totuși, fără îndoială, să privim făgăduința versetului nostru ca pe o profeție mesianică nemijlocită, care s-a împlinit în mod minunat în Unsul, în Hristos. Ce candelă este Domnul nostru Isus! Cum a exprimat-o deja bătrânul Simeon: „O lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel!” (Luca 2.32). El este Lumina noastră deja aici jos și va fi Lumina cerului. O, de-am avea parte de har, ca să primim iluminarea și mângâierea noastră, bucuria noastră de la Isus, adevăratul Uns al Domnului, și numai de la El!

Versetul 18. *Îi voi acoperi pe vrăjmașii săi cu rușine.* Ei vor fi bătuți complet și pentru totdeauna; toate atacurile lor se vor sfârși în așa dezamăgire absolută, încât își vor detesta singuri planurile împotriva lui Dumnezeu și vor cădea în rușine și dispreț în fața tuturor creaturilor, pentru că L-au urât pe Cel veșnic vrednic de laudă și s-au ridicat împotriva Sa. Ei nu-și vor putea ascunde rușinea, ea îi va acoperi ca o haină; Dumnezeu Însuși îi va îmbrăca în ea pentru totdeauna. Rușinea va fi haina de ocaș pe care vor trebui s-o poarte toată veșnicia. Ce contrast față de haina strălucitoare a mântuirii, cu care Același Dumnezeu îi gătește pe slujitorii Săi! (Versetul 16.) *Și cununa lui va înflori peste el* (pe El). Neveștejiți vor fi laurii cununii Sale de învingător. El va câștiga și va purta cununa de onoare; și diadema demnității Sale împărătești moștenite va crește în strălucire. Nu este aceasta în zilele de astăzi pe cale să se îplinească în Isus? Împărăția Sa nu poate să înceteze, slava stăpânirii Sale nu poate să pălească. Să-L cinstim, El este plăcerea noastră; Lui I se cuvinte cununa și ea înflorește peste El. Dacă vrea cineva să I-o răpească, atunci astfel de planuri trădătoare trebuie să sfârșească în rușine, dar El va domni în strălucire mereu mai glorioasă.

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: Psalmul 132 prezintă profeția care a însoțit domnia lui Solomon și construirea Templului. Cântarea începe cu reamintirea râvnei lui David, ca să-I construiască o casă Domului și Îl invită acum să împlinească rugămintea împăratului și să vină în casa Lui. Răspunsul la aceasta constituie făgăduința lui Dumnezeu prin care casa lui David este aleasă pentru totdeauna ca neam împărătesc, iar Ierusalimul ca cetate a lui Dumnezeu. Prof. Dr. A. Schlatter 1894.

Psalmul cere insistent favoarea divină pentru unsul Domnului, de dragul lui David. Acest uns nu este în acest context nici marele preot, nici Israel, care nu este niciodată numit, nici chiar David. Nici Zorobabel nu putea fi numit uns, căci el nu era uns. Cronicarul, care în 2 Cronici 6.41 și în continuare a folosit psalmul potrivit conținutului, a înțeles versetul 10 ca o mijlocire pentru Solomon și la fel și situația în care suntem transpuși noi prin versetele 6-8, pare să pretindă lucrul acesta. Psalmul se potrivește în gura lui Solomon. Punctul de vedere că el ar fi compus chiar de Solomon, când chivotul legământului a fost mutat din templul cortului din Sion în clădirea Templului din Sion, (*Amyraldus, De Wette, Tholuck* și alții), are în favoarea sa relația desfășurării evenimentului, așa cum ni se povestește în 2 Cronici 5.5 și în continuare, cu dorințele psalmului (ca și o anumită înrudire a stilului cu cel din Psalmul 72). Dar posibil este și că un poet mai tânăr reproduce aici (Psalmul 132) în versetele 7 și 8, cuvinte din inima adunării din vremea lui Solomon și odată cu aceasta le leagă de rugămintele din versetele 9-10 ale adunării din prezent. În orice caz, psalmul datează dintr-o vreme când tronul lui David se mai menținea și chivotul sfânt mai exista. Ceea ce a făcut David potrivit cu 2 Samuel 6 și 7 în onoarea Domnului (compară în psalm cu versetele 1-5) și ce i-a fost făgăduit în schimb de Domnul (versetele 11-18), este făcut aici de un poet de după vremea lui David, ca temelie a mijlocirii pline de speranță pentru împărăția și preoția Sionului și pentru adunarea administrată de ambele. După Prof. Dr. *Franz Delitzsch* † 1890.

Unii interpreți, de exemplu *Hengstenberg, Keßler, Bähgen*, consideră psalmul ca fiind (cu referire la psalmul 89 și altele) de după exil, înainte de toate din cauza caracteristicii celei de a doua jumătăți. Și într-adevăr, în primul rând se ia în considerație imaginea lui Mesia (vezi comentariile din versetul 17 pentru Odrasla) și în al doilea rând, marea importanță care i se acordă Sionului, adică Ierusalimului. Că psalmul este printre cântările treptelor, ceea ce se și impune, nu poate pentru aceasta să ne servească drept criteriu decisiv. Și totuși, versetele 8-10 ne transferă necondiționat în perioada dinaintea exilului. Atunci trebuie să căutăm să scăpăm de această dificultate, prin faptul că presupunem că adunarea de după exil s-a folosit intenționat în rugămintea ei din versetele 8-10 de cuvinte din bătrâni, utilizate poate și în rest în ocazii festive (compară versetul 8 cu Numeri 10.35) din marea perioadă de dinaintea exilului, în care cei evlavioși se transferau cu plăcere într-un timp anterior. Firește că textul nu se mai potrivește, deoarece, de fapt, în perioada de după exil nu mai există nici chivotul, nici vreun uns al Domnului, iar atunci rugămintea are numai sensul general ca Domnul să se arate cu adevărat puternic și glorios la locul locuinței Sale. – *J. M.*

Psalmul se împarte în patru aliniate a câte 10 rânduri fiecare: versetele 1-5, versetele 6-10, versetele 11-13, versetele 14-18. Fiecare dintre aceste patru strofe conține numele lui David. Dr. *W. Kay* 1871.

Să se observe că a doua parte a psalmului, care conține cuvintele de făgăduință ale Domnului, decurge paralel cu prima jumătate. Versetele 1-6 își găsesc răspunsul divin în versetul 12, versetul 2 în versetul 11, versetul 7 în versetul 13, versetul 8 în versetul 14, versetul 9 în

versetele 15-16, versetul 10 în versetele 17-18. Observarea atentă a acestor paralelisme este de multe ori necesară, dacă semnificația cuvintelor din Sfânta Scriptură trebuie să fie apreciată corect. Dr. *Joseph Angus* 1862.

Întregul psalm este, ca să spun așa, o competiție sfântă în care Dumnezeu și un împărat se măsoară, împăratul cu evlavia și Dumnezeu cu bunătatea generoasă. Împăratul apare ca model de râvnă pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu Se dovedește a fi un răsplătitor minunat al slujitorilor Săi. Împăratul își refuză orice comoditate și odihnă ca să pregătească o casă onorabilă, unde să-L poată invita ca musafir pe Dumnezeu, iar Dumnezeu, care umple cerul și pământul, coboară în locul pe care împăratul l-a pregătit pentru El, ca să locuiască acolo pentru totdeauna. Împăratul își prezintă rugămintea insistentă nu numai pentru sine, ci și pentru preoți și popor; iar Dumnezeu nu-l frustrează de binecuvântarea Sa pe împărat, dar El o mai făgăduiește și bisericii, și statului. Și Dumnezeu trece întotdeauna în promisiunea Sa dincolo de ce Îi fusese cerut. În sfârșit, împăratul se leagă cu un jurământ, să-și împlinească juruința, iar Dumnezeu pecetluiește de asemenea cu un jurământ ce îi făgăduiește El împăratului (versetul 11 și mai departe) și întregului popor împreună cu casa împărătească (versetele 14-18). *Arthur Lake* † 1626.

Versetul 1. *Doamne, amintește-Ți.* Este un privilegiu minunat că putem oarecum să-I amintim lui Dumnezeu, ca un secretar⁴. Credinței îi este îngăduit, și în Scriptură găsim multe încurajări pentru aceasta, să-I amintim lui Dumnezeu de legământul Său și de prețioasele Sale făgăduințe. Firește că Dumnezeu nu cunoaște nicio lipsă de memorie. Trecutul stă, exact ca și viitorul, ca o carte deschisă în fața Sa. Dar lui Dumnezeu Îi place credința alor Săi, care se face cunoscută în astfel de rugăciuni, iar printr-un asemenea exercițiu de credință ne întipărim lecții valoroase de neprețuit. *Henry Law* † 1882.

De toate suferințele lui. Suferințele credincioșilor de dragul adevărului nu sunt, într-adevăr, meritorii, dar nici zadarnice; ele sunt de neuitat pentru Dumnezeu (Matei 5.11-12). *Christoph Starcke* † 1744.

Doamne, amintește-Ți de David, de toate necazurile lui sau eforturile (textul original). „Ne amintim de cineva, de ceva”; spune *Delitzsch*, „prin faptul că-l răsplătim pentru ce a făcut el sau prin faptul că îi facem ce i-am făgăduit.” O teologie mai târzie, străină de spiritul Sfintei Scripturi, a putut să lege de această rugămintă a adunării de după vremea lui David, înțeleasă în semnificația amintită întâi, și de cuvinte asemănătoare, învățătura despre meritul părinților, care, pe lângă învățăturile care rezultă în continuare din ea despre mijlocirea sfinților și așa mai departe, au jucat mai târziu un mare rol în ortodoxia iudaică. – *J. M.*

Versetele 1-5. Prin *necazurile* lui David se înțeleg toată grija și truda pe care a avut-o David pentru procurarea unui loc onorabil, durabil, pentru sfântul local al Domnului. Verbul înseamnă a se trudi sau a se chinui cu ceva, cuvântul format aici din el înseamnă efortul autoimpus sau și truda impusă de împrejurări, ca războaiele de lungă durată (1 Împărați 5.3), a unei strădării lungi, fără succes, și totuși niciodată epuizată. Pentru că David s-a legat cu jurământ față de Dumnezeu, că nu-și va permite absolut nicio odihnă și niciun răgaz până când nu va fi obținut o locuință stabilă pentru Domnul. Ce îi spune el lui Natan în 2 Samuel 7.2 este o aluzie la hotărârea jurată, care acum, într-o perioadă de pace victorioasă era potrivită, cum se pare, pentru executare, după ce primul pas fusese făcut deja în transferarea chivotului legământului în Sion, în 2 Samuel 6, (pentru că 2 Samuel 7 este legat de 2 Samuel

---

⁴ *Remembrancer*, amintitor, titlul unui funcționar al coroanei engleze.

6 necronologic și numai din cauza contextului intern). După îndelung dorita „Când vei veni la mine?” (compară cu Psalmul 101.2 textul original) și s-a realizat primirea solemnă a chivotului legământului, nu fără dificultăți și spaime, iar a mai trecut un șir de ani, în timpul cărora David a purtat cu sine gândul construirii unui Templu lui Dumnezeu. Și când a obținut răspunsul prin Natan, că nu el, ci fiul și urmașul său Îi va construi o casă lui Dumnezeu, el tot a făcut pentru dorința inimii sale atât cât a fost posibil la această declarație a Domnului: a sfințit locul viitorului Templu, a procurat mijloacele și materialele necesare pentru construcție, a luat măsurile necesare pentru slujba din viitorul Templu, a entuziasmat poporul pentru remarcabila clădire gigantică și i-a predat fiului său modelul acesteia, așa cum ne sunt povestite amănunțit toate acestea de către cronicar. Prof. Dr. *Franz Delitzsch* † 1890.

Versetul 2. *Și a făcut jurământ.* Este foarte demn de luat în seamă cât de puține exemple de juruințe ne relatează Sfânta Scriptură în comparație cu multele și minunatele călăuziri ale providenței divine, pe care ea ni le așază în fața ochilor. Avem impresia că Scriptura vrea să ne dea învățătura necesară cu câteva exemple, despre cum trebuie să ne purtăm dacă avem cumva intenția să facem o juruință, dar ne prezintă numai puține, ca să ne dăm seama că nu trebuie s-o facem des. Patriarhul Iacov a trăit 147 de ani; dar citim, în măsura în care îmi amintesc, numai despre o juruință din viața sa. *Henry Hurst* † 1690.

A făcut un jurământ Puternicului lui Iacov. Primul despre care citim că a făcut o juruință sfântă este Iacov, pe care îl și numim de aceea, cumva, tatăl juruinței. *Abraham Wright* † 1690.

Numele lui Dumnezeu, „*Puternicul lui Iacov*”, este ca în Isaia 1.24; 49.26; 60.16, din Geneza 49.24. Prof. Dr. *Franz Delitzsch* † 1890.

Puternicului lui Iacov. Cuvântul *abir*, care înseamnă mare și puternic, este uneori atribuit acelor îngeri, de asemenea, de multe ori altor lucruri care au tărie și putere, ca, anume, taurilor. Dar aici, în locul acesta, este un cuvânt frumos al credinței, că Dumnezeu este putere și tărie pentru poporul Său. Pentru că numai credința Îi atribuie aceasta lui Dumnezeu; rațiunea și carnea o atribuie mai degrabă bogăției și altor ajutoare și sprijine carnale, pe care ele le înțeleg. Dar tot ce provine din astfel de ajutor și sprijin carnal înseamnă idoli care amăgesc; dar aceasta este virtutea, forța și tăria acestui popor care are un Dumnezeu. Această forță a susținut în mijlocul vrăjmașilor această mână de oameni și ceata mică a poporului iudeu. De aceea cuvântul acesta este atribuit lui Dumnezeu, ca să înțelegi că numai El este Cel care dă putere și biruință. Așa vorbește textul într-un alt loc (Psalmul 20.7): „Aceștia se încred în care și aceia în cai, dar noi ne încredem în Numele Domnului Dumnezeului nostru”. Așa spune Pavel: „Fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui!” Pentru că această tărie nu este trecătoare și nu înșală. Celelalte, după ce că nu sunt valabile, mai sunt și trecătoare. Dr. *Martin Luther* 1533.

Versetul 3. *Cortul casei mele.* Este această expresie un exemplu despre cum amintirea vieții din corturi a bătrânilor patriarhi a supraviețuit în limbajul poporului sau a ales David acest fel de a vorbi cu premeditare, ca să arate că chiar și casa lui frumoasă de cedru nu va fi decât un cort în comparație cu casa pe care o va construi el pentru Dumnezeu? *Sam. Cox* 1874.

Nu mă voi sui pe așternutul patului meu (textual). În timp ce omul de rând din Orient, în vremurile străvechi, exact ca și astăzi, dormea pe jos numai pe o saltea, un pat înalt, la care se urcă pe o treaptă mică, pare să fi fost nu numai luxul aparent, indispensabil celor bogați, ci și un semn deosebit al stării sociale distinse, asemănător cum a fost - și încă mai este - patul

fastuos, uneori înalt chiar și până la șase picioare, bogat împodobit și închis cu perdele, un mobilier de o însemnătate deosebită în casele princiare ale țărilor noastre. În Orient încă se mai menține datina și un verset din Coran (în capitolul 56) o declară ca pe una dintre bucuriile credincioșilor din viitorul paradis, că ei se vor odihni pe paturi înalte. Aceste paturi fastuoase erau de multe ori făcute din materialul cel mai prețios și mai luxos. Amos vorbește despre paturi din fildeș (Amos 6.4). Paturile de lux în palatul viceregelui din Cairo sunt de argint. Cel al marelui mogul, Aureng-Zeyb, din India de Est, era împodobit cu pietre prețioase. *The Biblical Museum* 1879.

Versetele 3-5. *Nu voi ...* și așa mai departe. Acest înconjur larg este folosit în mod obișnuit la acești evrei când vor să indice o hărnicie deosebită (compară cu Proverbe 6.4). Toate acestea le putem exprima pe scurt așa: „Nu voi fi mulțumit până nu voi fi găsit un cort pentru Domnul”. Dar aici nu este necesar să răspundem la întrebarea copilărească, cum a putut acest jurământ să aibă stabilitate, pentru că David n-a construit Templul și chiar dacă l-ar fi construit imediat, tot n-ar fi putut să-l ducă până la capăt înainte să se fi suit de mai multe ori în pat și să doarmă; pentru că el vorbește despre *dorință* sau inimă, așa cum plănuise David să înfăptuiască lucrarea. În plus, un maestru leagă totul împreună, pregătirea, scopul și executarea. Pentru că și David considera nedrept că el locuiește într-o casă de cedru, iar chivotul legământului trebuia să stea într-un cort (2 Samuel 7.2), această vorbire arăta cea mai mare dorință ca el să lichideze această nedreptate. Dr. *Martin Luther* 1533.

În toate acestea, David a fost un prototip al lui Hristos, adevăratul David, care în dorința Sa de a-I ridica lui Dumnezeu un Templu viu și un Sfânt locaș care să dureze veșnic, a petrecut nopți întregi în rugăciune și a renunțat la toate comoditățile vieții de familie, ca să-I prezinte Lui Însuși o Biserică, care să fie slăvită, care să nu aibă nicio pată sau vreo zbârcitură sau ceva de felul acestora (Efeseni 5.27), care nici să nu fie construită cu argint sau aur, ci cu propria Sa sudoare prețioasă și cu încă și mai prețiosul Său sânge (compară cu 1 Petru 1.18 și mai departe). Cu acesta a construit El cetatea cerească, pe care a văzut-o sfântul Ioan în Apocalipsa, împodobită cu tot felul de pietre prețioase (Apocalipsa 21.19). Din aceasta putem toți să cântărim de câtă grijă, costuri și muncă avem nevoie ca să construim în inimile noastre un templu demn lui Dumnezeu. Kardinal *R. Bellarmin* † 1621.

Această râvnă demnă de admirat a împăratului evlavios condamnă indiferența acelor care lasă locurile sfințite, care depind de îngrijirea lor, într-o stare de neglijență rușinoasă, în timp ce ei risipesc toată hărnicia ca să-și aranjeze pentru sine case luxoase. *Pasquier Ouesnel* 1700.

Versetul 6. Pe cât de simplu ar suna cuvintele acestui verset, pe atât de încurcată este totuși întrebarea, cum trebuie tradus și interpretat versetul. Nu putem să cităm decât câteva încercări de soluționare, dintre care niciuna nu a dus încă la un rezultat sigur. Pentru început vrem să le împărțim în două grupe principale, în funcție de aceea, dacă am înțeles sufixul chivotului legământului la feminin sau la neutru. A. Deja *LXX*, ca și *Luther*, în versetul 6 au făcut referire la chivotul legământului. Într-adevăr, *aron* (chivotul) este în mod obișnuit la *masculin genitiv*; oricum, în două pasaje este la *feminin* (1 Samuel 4.17; 2 Cronici 8.11). Obiecția mai importantă, că chivotul legământului este menționat abia în rugăciunea din versetul 8, se poate și ea depăși în contextul conținutului, la importanța chivotului legământului în sfântul locaș și la libertatea care trebuie acordată poetului, mai ales în vorbirea vizibil emoționată; pentru că un motiv puternic se pronunță în favoarea acestei interpretări: al doilea verb, „l-am găsit”, se poate interpreta numai în legătură cu chivotul legământului (vezi la B).

Dar rezultă dificultăți la întrebările care urmează acum.

1) *Iaar* (pădure) poate fi considerată foarte bine o denumire poetică a cetății, și așa cu multe nume, Chiriati-Iearim, („cetatea pădurii, locul pădurii”). De fapt, acolo a fost chivotul legământului timp de douăzeci de ani și de acolo a încercat David să-l aducă la cortul pe care-l construisese pe Sion pentru el. Deci: *L-am găsit în câmpiile iaar*.

2) Dar ce vrea să spună cu *Efrata*? După proveniența sa, cuvântul înseamnă câmp de cereale, dar întotdeauna este folosit ca nume propriu. Și este, într-adevăr, numele Betleemului. Și la această cetate trebuie să ne gândim întâi, în context, când este vorba despre David. Dar chivotul legământului n-a fost niciodată în Betleem! (Vezi mai jos, la 5)

3) Deoarece *nomen gentilicium* „efratitul” nu-l denumește numai pe betleemit (1 Samuel 17.12; Rut 1.2), ci și pe efrimit (Judecătorii 12.5; 1 Samuel 1.1; 1 Împărați 11.26), s-a căutat o cale de ieșire, ca și cuvântul *Efrata* să se numească la fel ca *Efraim* și să ne gândim la Șilo, prima reședință a chivotului legământului: „Noi am auzit de el, că este în ținutul lui *Efraim* (în Șilo), dar nu l-am găsit acolo, ci în câmpiile *Iaar*”, sau „în câmpiile cu pădure”, cu aluzie la „cetatea pădurii), Chiriati-Iearim.

4) *Delitzsch*, pe baza notițelor genealogice: 1 Cronici 2.19; 4.4; 2.50, a lansat presupunerea că *Efrata* ar fi aici înțeles ca nume de ținut, în care este situat Chiriati-Iearim, așa că sensul ar fi: „Noi am auzit că chivotul este în acel ținut, (Caleb-Efrata, 1 Cronici 2.24), și într-adevăr, l-am și găsit acolo, și anume, în Chiriati-Iearim.”

5) Până acum, la paragrafele 2-4 am presupus că „Noi am auzit de el la *Efrata*” ar trebui să însemne „Noi am auzit despre el că este la *Efrata*”; Dar această presupunere nu este deloc sigură; potrivit Genezei 1.4, acest „că” n-ar trebui să lipsească. De aceea explică Hengstenberg versetul: „Noi știam despre chivotul legământului în Betleem (unde își petrecuse David tinerețea) numai din auzite; nimeni nu-l văzuse – noi l-am căutat și l-am găsit, în sfârșit, în Chiriati-Iearim, acolo, în împrejurimile împădurite ale cetății, unde a fost îngropat în întuneric și singurătate.”

Dacă toate aceste interpretări, fie lingvistice, fie obiective, sunt supuse îndoielii, se ajunge la o cu totul alta, și anume,

B. de a concepe sufixele la neutru, la care

6) *Keßler* (1899) interpretează concomitent *efrata* și *iaar* nu ca pe denumiri de localități, ci ca pe substantive comune: „Iată, noi am auzit despre aceasta în câmpul de cereale, ne-a găsit în câmpia cu pădure.” Ce? Chemarea din versetul 7. Sensul ar fi atunci: „Cuvântul de ordine a răsunat în lung și-n lat, pe câmp și în pădure: „Să intrăm în locașurile Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui!” Această interpretare este foarte atrăgătoare, mai ales dacă ne gândim că este vorba despre o cântare a treptelor. Însă și aici apare un „dar”, și anume, unul foarte îndoielnic: că verbul *mazah* (a găsi) din versetul 6b ar trebui să fie spus despre primirea unui mesaj, ceea ce *Keßler* însuși trebuie să recunoască, nu este posibil fără artificialitate. Deoarece încercarea lui *Bäthgens*, de a remedia prin modificări arbitrare de text, doar a despiciat nodul, dificultatea a rămas să dăinuie.

Spurgeon se ia după interpretarea citată la paragraful 3. Ea ni se pare și nouă că are cel mai mult în favoarea sa. – *J. M.*

Versetul 7. *Să mergem să ne închinăm.* Să luăm seama la buna lor înțelegere și hotărârea comună! Acest „noi” face din mulți oameni o adunare. Noi mergem împreună la casa Domnului și sperăm să intrăm împreună în cer. Vezi, de asemenea, cât de sprinteni și bine dispuși merg ei la casa Domnului! Îndelunga lor înstrăinare de sfântul locaș le-a făcut mersul acesta cu atât mai plăcut; căci ceea ce iubim și totuși trebuie să renunțăm la el, pe acela învățăm să-l prețuim mai mult, iar după aceea îl dorim mai zelos. Dragostei îi cresc aripi; ea se îndreaptă grabnic spre ce îi dorește inima. *Să mergem:* ne este dor să fim acolo; vrem să ne înaripăm pașii; vrem să răzbatem prin toate greutățile care ni se pun în cale. *Anthony Farindon* † 1658.

Și să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui. Psalmistul numește chivotul legământului *așternutul picioarelor*, ca să arate că sfântul locaș n-ar putea niciodată să cuprindă ființa incomensurabilă a lui Dumnezeu, așa cum oamenii fuseseră înclinați să-și imagineze în mod stupid. Dacă Templul exterior, cu toată grandoarea sa, era numai așternutul picioarelor lui Dumnezeu, atunci faptul acesta conținea pentru popor îndemnul să privească în sus, spre cer, ca la tronul lui Dumnezeu, și să-și îndrepte asupra lui Dumnezeu însuși considerația și venerația care I se cuvin. *Jean Calvin* † 1564.

Pentru chivotul legământului ca fiind așternutul picioarelor Domnului compară cu 1 Cronici 28.2; Psalmul 99.5; Plângerile lui Ieremia 2.1. *Joseph Mede* † 1638.

Versetul 8. *Chivotul puterii Tale.* Biblia relatează despre chivotul legământului multe lucruri ciudate. De multe ori s-au petrecut minuni în prezența sa. De exemplu, când Israel a ajuns la Iordan și picioarele preoților care purtau chivotul în față tocmai s-au afundat în apă, apele care curgeau de sus s-au ridicat ca un dig și poporul lui Dumnezeu a trecut pe uscat (Iosua 3.14-17). La asediul Ierihonului, chivotul a ocupat locul cel mai distins, în mijlocul procesiunii pe care au ținut-o semnițele zi de zi în jurul cetății care era sortită pieirii. Cu atât mai înspăimântător a fost pentru Israel când Domnul, în nefericita luptă cu filistenii, a pedepsind păcatul fiilor lui Eli și al poporului, „a dat puterea Sa în captivitate și frumusețea Sa în mâna asupritorului” (Psalmul 78.61). Dar filistenii, împreună cu idolul lor, Dagon, au putut să simtă că chivotul legământului era chivotul Puternicului lui Iacov (versetele 2, 5), vezi 1 Samuel 5. Și la fel și israeliții, când s-au zgâit nerespectuos la chivotul legământului care se întorcea, 1 Samuel 6.19. *Frank H. White* 1877.

Versetul 9. *Preoții Tăi să se îmbrace cu dreptate.* Simbolul capital al demnității și cel mai sigur semn de recunoaștere al adevăraților slujitori ai Domnului este învățătura corectă despre îndreptățire și despre ascultarea credinței, care se confirmă printr-o umblare sfântă. *David Dickson* † 1662.

Sfinții Tăi. Acest cuvânt apare în traduceri pentru două expresii ebraice cu totul diferite. Pentru unul dintre cuvinte (*qadosh*), care, de exemplu, apare în Psalmii 16.3; 34.9 și îi denumeste pe cei evlavioși ca puși deoparte pentru Dumnezeu, ca închinați lui Dumnezeu, traducerea care merită reținută este „sfinți”. Celălalt cuvânt (*chased*), dimpotrivă, care este în Psalmul 4.3 și de multe ori chiar aici, în Psalmul 132.9,16, îi caracterizează pe cei evlavioși ca pe unii care arată dragoste (*chesed*), înainte de toate față de Dumnezeu; și apoi se mai poate traduce și cu „evlavios”, dar aceștia sunt cei care sunt iubitori și buni și față de oameni, așa că în Proverbe 11.17, de exemplu, este tradus cu milos. Ambele expresii sunt foarte instructive. Fie ca totdeauna sfinții să fie găsiți ca unii al căror semn de recunoaștere este dragostea pentru Dumnezeu și pentru oameni! S-a considerat (de exemplu, Hupfeld) că cuvântul *chased* ar trebui înțeles cumva și în mod pasiv: unul care primește

chasicid (*favoare, har*), deci cel iertat; dar chiar dacă dragostea și harul lui Dumnezeu constituie temelia întregului legământ deja în Vechiul Testament, atunci totuși abia în noul legământ este dragostea lui Dumnezeu turnată din belșug în inimi, prin Duhul Sfânt, așa că ei pot să-și însușească din plin minunatul nume de „sfinții lui Dumnezeu”. Și Ioan a făcut parte dintre laicii care-L iubeau pe Dumnezeu, despre care vorbește versetul psalmului nostru (vizavi de preoți, versetul 9a); dar el nu-i numește cum este numit Avraam în Isaia 41.8; Iacov 2.23, prieten, sau, referitor la Isus, adorator al lui Dumnezeu, ci ucenicul pe care-L iubea Isus. Compară cu Galateni 2.20. – *J. M.*

Versetul 10. Rugămintea ca Dumnezeu să nu refuze rugăciunea fierbinte a purtătorului de acum al coroanei, de dragul slujitorului Său, David, apare îndreptățită prin faptul că Dumnezeu Însuși de atâtea ori a arătat considerație pentru slujitorul Său, David, ca motiv pentru acțiunile sale; vezi Isaia 37.35 și mai multe pasaje. Această motivare nu sprijină credința în mijlocirea sfinților decedați, pentru că rugămintea nu se adresează, de fapt, lui David, ci lui Dumnezeu, pentru David. La fel de puțin susține ea părerea despre faptele foarte merituoase ale lui David, ci doar arată că David a fost un obiect deosebit al dragostei lui Dumnezeu, omul pe care Dumnezeu l-a ales după inima Sa (în contrast cu Saul, care a fost un om după inima poporului). Dar dacă plăcerea pe care Dumnezeu i-a arătat-o lui David este dragoste liberă, deci har, atunci și ce face Dumnezeu pentru David trebuie să fie har. Să luăm aminte mai departe, că asemenea invocări rugătoare, referitoare la strămoși evlavioși, sunt limitate în Scriptura Vechiului Testament la două cazuri, și anume, la Avraam și la David, cu care, cu amândoi, Domnul făcuse un legământ care i-a inclus pe urmașii lor, și că tocmai această făgăduință a legământului a autorizat folosirea acestei rugăminți „pentru Avraam, pentru David”, însă a dat această împuternicire numai aceluia care erau incluși în legământ în virtutea făgăduinței, dar nimănui altcuiva, ca și numai în scopurile care erau prevăzute pentru legământ. Dar această rugămintă era un model al minunatei rugăminți creștine: „pentru Isus Hristos”. Din această rugămintă au răsărit acele altele vechi. *John Field* 1885.

Versetul 11. *Domnul i-a jurat lui David în adevăr.* Pentru că cea mai puternică armă ca să te lupți cu Dumnezeu este propriul Său Cuvânt, ei l-au pus în față, la fel cum face și Psalmul 89.19 și mai înainte, cuvântul solemn pe care El l-a rostit prin Natan și care trebuia pe vremea aceea să fie încă în memoria tuturor. Nici în rugăciunea sa de la sfințirea Templului, Solomon n-a lăsat neamintit acest mare cuvânt de mângâiere, ci s-a invocat din el Dumnezeului său. Prof. Dr. *F. A. Tholuck* 1843.

Versetul 12. *Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu ... și așa mai departe.* Această învoială, așezată astfel aici, era împotriva semeției. Ca și când voia să spună: Va veni promisiunea Mea despre Hristos și Eu vreau negreșit să confirm tronul lui David al Meu; dar voi, care stați în timpul acesta pe scaunul Meu și guvernați împărăția, n-aveți voie să vă imaginați că voi n-ați putea greși sau că Dumnezeu vă va lăuda erorile și nu le va condamna mai degrabă. De aceea, fie administrați împărăția după acest cuvânt, fie să vă așteptați că vă voi răsturna și vă voi distruge. Această făgăduință a folosit-o el acum pentru sine, versetul 13 și în continuare. Dr. *Martin Luther* 1533.

În care îi voi învăța. Dar El a spus categoric: Mărturiile în care vreau să-i învăț, și anume, prin preoți. Cu toate că aceștia aveau funcția de predicatori, Domnul vrea totuși să fie un Învățător, ca să fie auzit El, și nu conciliul sau învățătorii care învață ceea ce n-a învățat El. Căci Dumnezeu nu le dă oamenilor nicio putere peste Cuvânt. Dar cei care Îl cinstesc, Îl urmează și-L păzesc sunt Biserica Sa, chiar dacă în lume sunt disprețuiți; dar cei care nu-L păzesc sunt biserica lui satan și nu ajută că ei au titluri pompoase. Și aceasta este, de asemenea, cauza care

este menționată categoric în text: *Mărturiile în care îi voi învăța*. Pentru că Dumnezeu vrea ca oamenii să folosească felul oficial de învățatură, ca totuși El să fie Învățătorul suprem și toți slujitorii, chiar și papa, ba chiar și Biserica, să fie governați și călăuziți prin Cuvânt. Dr. *Martin Luther* 1533.

Versetul 13. *Pentru că Domnul a ales Sionul*. El folosește acest cuvânt dintr-un sfat și o chibzuință deosebite, așa cum este folosit și în Deuteronomul 16.2 și 26.2. „În locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul tău, ca să faci să locuiască Numele Său acolo.” Căci la început n-a fost un loc anume pentru cort, ci a oscilat și s-a mișcat nu numai prin felurite locuri, ci și prin felurite semiții: Efraim, Manase, Dan și așa mai departe. El rupe astfel prin acest cuvânt tot felul de alegeri proprii ale oamenilor sau, cum le numește Pavel (Coloseni 2.23), servicii divine născocite de ei, de care erau nenumărate la acești iudei. De aceea au luptat profeții cu mare silință împotriva, ca oamenii să nu aleagă nimic pentru ei, în afară de Dumnezeu; pentru că Dumnezeu nu blestemă niciun lucru așa de tare, ca serviciile divine alese de ei, pe care nu le-a poruncit El. De aceea să nu alegem, ci să ascultăm. Dacă lucrurile nu se petrec așa, atunci ni se va întâmpla ce amenință Ieremia: Voi alunga alegerea lor (Ieremia 7.15). Aceasta ține de alegere, așa cum am văzut în papalitate. Apoi, că unul se dedică unui ordin, celălalt altui ordin, la fel, că el ține o anumită zi de post, de asemenea, anumiți sfinți pe care îi cheamă și așa mai departe, dacă îl întrebi despre toate acestea cine i le-a poruncit, conștiința sa îl va convinge că trebuie să-ți răspundă că el însuși a ales așa. Dar aceasta nu înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu, ci pe satan. Căci lui Dumnezeu nu putem să-I slujim altfel, decât dacă se face ce a poruncit El. De aceea nu este alegerea noastră, ci a lui Dumnezeu; dar noi trebuie să ascultăm de ceea ce a ales Dumnezeu și să facem ce a poruncit El. Dr. *Martin Luther* 1533.

Versetele 13,14. Ca motiv al făgăduinței din versetul 11 și în continuare - este numită preferința Domnului pentru Sion. Pentru că Domnul a ales Sionul și l-a ales ca să fie reședința Sa, acestuia nu are voie să-i lipsească podoaba sa supremă, Vlăstarul din seminția lui David. Sionul este aici identic cu Ierusalimul. Versetul 14 este răspunsul dumnezeiesc la versetul 8. Da, Domnul vrea să-Și ia locul de odihnă în Ierusalim, la care a fost invitat; El vrea să-l binecuvânteze și mai ales să i-L dăruiască pe Mesia promis (versetul 17). Prof. Dr. *Fr. Balthgen* 1904.

Versetul 15. În prima parte a psalmului este numai năzuință după Împărăția lui Dumnezeu, în cealaltă parte este făgăduința bucuroasă: „*Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi.*” Ah, numai de n-ar fi nimic așa de mare în ochii noștri ca Împărăția lui Dumnezeu și să reținem făgăduințele divine cu rugăciune și cercetare, cum au făcut credincioșii dinaintea noastră! *K. H. Rieger* † 1791.

Delicatese nu le promit; din *belșug*, dar nu în excedent. *Săraci* pot fi, dar nu părăsiți. *Pâine* să aibă, însă aceasta ca dar al lui Dumnezeu; tocmai de aceea nu este sărăcăcioasă, ci din *belșug*, - din *belșug*, ca să-i aduc la casa Tatălui, unde este *belșug* de pâine (Luca 15.17). De aceea, israelitului sărac nu trebuie să-i fie frică să-și aducă jertfele la Templu și să se teamă că prin aceasta se lipsește singur de cele necesare. *John Trapp* † 1669.

Versetul 15 și în continuare. Prezența lui Dumnezeu este garanția pentru orice lucru bun; căci toate binecuvântările acestor versete urmează după cuvântul: „Aici voi locui”. *J. W. Burgon* 1859.

Cetățenii (versetul 15), preoții (versetul 16) și împărații (versetul 17) vor fi binecuvântați. *H. Keßler* 1899.

Versetul 16. *Sfinții săi vor izbucni în cântări de bucurie (textul original).* Pe un european l-ar uimi și l-ar distra să-i audă aici cântând pe băștinașii bengalezi. Ei n-au habar de armonie și de eufonie melodică; dar să facă larmă, știu, iar cel care cântă cel mai tare, acela se pricepe cel mai bine, după părerea lor. Mai demult le-am făcut uneori prezentări despre aceasta, dar zadarnic; iar răspunsul pe care l-am primit la aceasta m-a făcut după aceea să tac pentru totdeauna: „Cântă mai încet, frate”, i-am spus într-o zi unuia dintre cei mai distinși membri ai unei adunări. „Ce, să cânt încet?” a răspuns el, „tu, tatăl nostru, ne spui nouă să cântăm încet? Ai auzit vreodată cum cântam noi gloria dumnezeilor noștri hinduși, cum dădeam atunci capul pe spate și cântam cu toată puterea laudă acelor care nici nu sunt dumnezei? Și acum vii tu și ne spui să-L laudăm în șoaptă pe Isus? Nu, domnule, nu merge așa; noi trebuie să ne mărturisim tare recunoștința față de *El*, care ne-a iubit și a mers la moarte pentru noi!” Și au continuat să cânte astfel din toată puterea, iar eu n-am mai spus niciun cuvânt împotriva. *G. Gogerly* 1870.

Versetul 17. *Acolo voi face să înmugurească puterea lui David (textul original).* În timp ce cornul unsului își are poziția de bază în 1 Samuel 2.10, regăsim toată expresia în Ezechiel 29.21, *voi face să odrăslească un corn*; iar cuvântul a odrăsli (*zama*) este același cuvânt care joacă un rol așa de important în profeția mesianică de mai târziu, chiar de la primul pasaj colorat mai general, Isaia 4.2, până la profețiile precise, așa de deosebite despre Zama, Odrasla Domnului din casa lui David, Ieremia 23.5; 33.15; Zaharia 3.8; 6.12. Să se compare în mod cu totul deosebit pasajul nostru cu Ieremia 33.15-18 și Zaharia 6.12 și mai înainte. De modul în care este înțeleasă relația dintre psalmul nostru și aceste pasaje depinde în mod esențial stabilirea perioadei în care a fost scris Psalmul. Aici doar nu este vorba numai despre această singură expresie, ci despre întregul fel în care sunt schițate în psalmul nostru imaginea lui Mesia și plinătatea binecuvântării din timpul mesianic al mântuirii, versetele 13-18. – *J. M.*

La începutul lunii martie, cerbul rămâne în locurile cele mai singuratice ale pădurii sale natale, la fel de pașnic ca și însoțitoarea sa, cerboanca, și la fel de fricos. Dar în curând se fac remarcabile pe fruntea sa două ridicături care sunt acoperite cu o piele catifelată. În câteva zile, aceste mici ridicături au ajuns deja la o anumită lungime și se arată primul rudiment al viitoareii forme. Dacă se atinge unul dintre acestea cu mâna, el se simte arzător de fierbinte, căci sângele curge puternic prin întreaga pernă, de fiecare dată depunând o masă osoasă foarte mică și puțină. Coarnele cresc tot mai repede, în timp ce arterele principale se lărgesc ca să aducă suficientă hrană locurilor în care intră și într-un timp scurt, de zece săptămâni, puternica masă osoasă este gata formată. Acest fenomen este, chiar dacă nu întreg, atunci totuși aproape fără asemănare în istoria regnului animal. *J. G. Wood* 1861.

Acolo voi pregăti o lumină pentru unsul Meu. Cuvântul lumină apare de mai multe ori în istoria lui David. Domnul a fost lumina lui David și prin aceasta, întunericul său a devenit luminos. În Psalmul 18.29, David spune: „Tu faci să lumineze lumina mea”. Deci, David însuși are o lumină, dar ea luminează numai prin aceea, că Domnul i-a dăruit propria Sa lumină, că luminează în ea și din ea. Răsuflarea de lumină (zestrea din creație a omului), existentă în sufletul lui David, a devenit un foc de lumină și de viață tot mai puternic prin influențele și afluențele spirituale superioare. Luminat de Duhul dumnezeiesc, David a devenit o lumină arzătoare și strălucitoare și pentru alții, „lumina lui Israel”, cum i-au spus luptătorii săi deja într-un război cu filistenii, potrivit (2 Samuel 21.17). În el, ca împărat după inima lui Dumnezeu, erau întrupate, ca într-un punct central, lumina și gândurile de har ale lui Dumnezeu, și anume, de la 2 Samuel 7, astfel încât acestei lumini a harului din casa lui David i-a fost garantată de acum înainte pentru popor o durată veșnică. Și în această legătură ciudată

apare mai târziu, repetat, cuvântul despre lumină, pe care Dumnezeu vrea s-o aibă totdeauna în Ierusalim; vezi 1 Împărați 11.36; 15.4; (aici) Psalmul 132.17. *W. Arnold* 1880.

Versetele 17.18. Făgăduințele acestor versete cuprind: 1) Puterea crescândă: cornul care odrăsleşte. Răsplata pentru Psalmul 75.10 (textul original). 2) Onoarea durabilă: lumina care va arde întotdeauna. 3) Biruința absolută: facerea de rușine a vrăjmașilor. 4) Bunăstarea atotcuprinzătoare a împărăției sale: cununa care înflorește. Toate acestea se împlinesc în Hristos. *Matth. Henry* † 1714.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. 1) Domnul Își amintește de Isus, David al nostru: El Îl iubește, Își găsește plăcerea în El, este cu El. 2) În această aducere aminte, necazurile și suferințele lui Isus au un loc proeminent. 3) Totuși Domnul vrea ca poporul Său să-I amintească.

Versetele 1,2. Aplicat la poporul lui Dumnezeu. I. Domnul Își amintește de ai Săi. 1) De ei înșiși, 2) de suferințele lor, 3) De juruințele lor. II. Domnul Își amintește de ei, adică 1) El îi ascultă, 2) simte cu ei, 3) îi sprijină.

I. Dumnezeu Își amintește de ai Săi, și anume, de fiecare în parte: Amintește-Ți de *David*. Duhul lui Dumnezeu intervine El Însuși, rugându-Se insistent în noi, pentru noi după voia lui Dumnezeu (Romani 8.26 și în continuare). II. El Își amintește de necazurile lor și de mâhnirile lor: Amintește-ți de toate *suferințele* lui. „Știu lucrările tale și osteneala ta” (Apocalipsa 2.2). III. El Își amintește de juruințele lor, înainte de toate de acelea 1) care se referă la slujirea Sa, 2) pe care le-au depus solemn, 3) pe care le-au împlinit în mod loial. *G. Rogers* 1885.

Versetele 1-5. I. Să luăm aminte cât de dureros resimțea David faptul despre care credea că nu este demn de Dumnezeu și credea că poate să-L ajute să scape de el. Era o suferință pentru el faptul că chivotul lui Dumnezeu locuia într-un cort, în timp ce el locuia într-o casă de cedru (2 Samuel 7.2). 1) Cât de rar este un asemenea lucru o suferință! Cei mai mulți nu știu despre suferință decât în măsura în care este vorba despre boală, pierderi pământești și lipsuri de vreun fel oarecare și altele asemenea; foarte puțini suferă dintr-un asemenea motiv, ca David. 2) Cât de puțină înțelegere găsește un asemenea sentiment la majoritatea oamenilor! „Dacă Dumnezeu vrea să-i convertească pe oameni, El o poate face fără ei, tinere!” i s-a răspuns lui *Carey*, când mizeria lumii păgâne a fost o suferință pentru el. 3) Dar cât de cuviincios este un asemenea sentiment pentru o inimă care-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu! 4) Pentru Dumnezeu este plăcut (compară, de exemplu, cu 1 Samuel 2.30). II. Să observăm cât de zelos își dă David silința să oprească inconvenientul de care se plânge: el I-a jurat Domnului... și așa mai departe. Nu poate să existe nici cea mai mică îndoială că el n-ar fi renunțat la toate comoditățile și conforturile vieții, până n-ar fi înfăptuit lucrarea atât de scumpă inimii sale, dacă i s-ar fi permis de către Dumnezeu să construiască Templul. O dovadă mai mult decât suficientă pentru aceasta este că el, cu toate că i-a fost refuzată onoarea construirii Templului, a lucrat toată viața sa, neobosit și cu cele mai mari sacrificii, să pregătească totul pentru construcție (vezi 1 Cronici 22-26; 28; 29). Să ținem bine minte: 1) Este puțină râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu acolo unde nu se practică abnegația de dragul cauzei lui Dumnezeu. 2) Dacă același zel ar fi manifestat în general de către poporul lui Dumnezeu, atunci dăruitorii și darurile și darurile îmbelșugate ar fi mai mulți, de asemenea, n-ar mai fi de regretat o asemenea lipsă de lucrători în Împărăția lui Dumnezeu și munca ar fi făcută mai destoinic și

mai bine. 3) Ar fi bine să punem lumea în uimire și să ne facem vrednici de lauda celor drepti, prin aceea că ne-am lăsa aprinși de râvna pentru onoarea lui Dumnezeu. *John Field* 1885.

Versetele 3-5. 1) Ar trebui să fie o dorință mai mare pentru noi ca Dumnezeu să aibă un loc onorabil de închinare, decât să avem noi personal o casă frumoasă: „Vezi, eu locuiesc într-o casă de cedru, iar chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort” (2 Samuel 7.2). 2) Considerația pentru casa lui Dumnezeu ar trebui să ne conducă la atitudinea noastră față de propria noastră casă: „Nu voi intra în cortul casei mele” și așa mai departe. 3) Ar trebui să ne ostenim pentru prosperitatea casei lui Dumnezeu chiar mai mult decât pentru prosperitatea propriei noastre case. Nimic n-ar trebui să ne îndulcească somnul mai mult decât atunci când îi merge bine Adunării Domnului, nimic să nu ne țină treji mai mult decât atunci când ea este în ruinare: „Nu voi îngădui ochilor mei să doarmă” și așa mai departe. „Pentru voi este timpul să locuiți în casele voastre îmbrăcate în lemn, când casa aceasta stă pustiită?” (Hagai 1,4). *G. Rogers* 1885.

Versetul 5. Un scop corect al vieții: de a găsi locuri noi unde Dumnezeu poate să locuiască. 1) Să ne gândim ce bunăvoință este în aceasta, că Dumnezeu vrea să locuiască cu noi. 2) Să cercetăm locurile unde va locui Dumnezeu: inimile, familiile, locurile întunecate ale pământului. 3) Să ne gândim ce lucrare princiară este aceasta, să-I pregătim Domnului o locuință. Acest gând l-a pus pe David cu totul în acțiune și într-adevăr, a fost o muncă vrednică de un împărat! *W. B. Haynes* 1885.

Un loc pentru Domnul: în inimă, în casă, în adunare, în viață, pretutindeni trebuie să găsim un loc, să facem loc pentru Domnul.

Domnul este puternicul lui Iacov; 1) de aceea a legat El cerul și pământul la Betel prin scara cerului; 2) de aceea l-a adus El înapoi pe Iacov din Mesopotamia; 3) și totuși, El s-a luptat cu Iacov la Iaboc; 4) și totuși, El a îngăduit ca Iacov să ajungă în multe neazuri; 5) dar de aceea l-a și scăpat pe Iacov din toate relele (Geneza 48.16).

Versetele 6,7. (O interpretare simplă, practică.) Vedem aici suflete care doresc să se întâlnească cu Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât un loc de întâlnire (cortul mărturiei = cortul întâlnirii, Exodul 29.42 și în continuare). Dar piesa principală a sfântului locaș era chivotul legământului. 1) Știm ce avem la chivotul legământului. Pe el este scaunul îndurării, în el sunt Legea, pâinea cerească (urciorul cu mană) și cârmuirea sfântă (toiagul lui Aaron) 2) Dorim să-L găsim, cu dor fierbinte, acum, plini de respect, plini de așteptare a binecuvântării care vine din el. 3) Noi am auzit de El – în anii noștri tineri, aproape că am uitat unde (Efrata?), de la slujitorii Domnului, de la credincioșii maturi, de la cei care ne-au iubit și așa mai departe. 4) L-am găsit! Acolo unde ne așteptam cel mai puțin, într-un loc puțin luat în seamă, într-un loc singuratic unde ne-am pierdut. Dar El ne-a fost aproape – nu El a fost acoperit, ci noi ne-am ascuns, ca Adam între pomi. 5) Să intrăm: la Dumnezeu, la scaunul îndurării (prin Hristos), ca să primim tot ce este El pregătit să ne dea, ca să rămânem la El, ca să învățăm de la El. 6) Ne vom închina: cu smerenie, solemn, recunoscător, savurând gustul anticipat al cerului și deprinzându-ne cu cerul.

Versetul 7. I. Locașul: locuința lui Dumnezeu. 1) Ea este construită pentru Dumnezeu. 2) Dumnezeu binevoiește să locuiască aici. Chiar dacă El este Cel omniprezent, El totuși Își face aici în mod deosebit cunoscută apropierea în har. II. Prezența. Dumnezeu este prezent acolo ca să Se întâlnească cu noi; acolo trebuie să fim prezenți ca să Îl întâlnim. III. Scopul: ca să

cădem înaintea așternutului picioarelor Lui, să ne închinăm Lui, 2) ca să ne dedicăm Lui. *G. Rogers* 1885.

Versetele 8,9. I. Adunarea cere prezența lui Dumnezeu. Ea cere: 1) Ca prezența lui Dumnezeu să se facă vizibil cunoscută: *Ridică-Te, Doamne, la odihna Ta!* și așa mai departe. 2) Ca prezența Sa să fie una milostivă: *Tu și chivotul* – deci, ca Dumnezeu să fie prezent pe scaunul îndurării. 3) Ca prezența Sa să se simtă în putere: *Chivotul puterii Tale*. 4) Ca prezența Sa să fie de durată: *Ridică-Te, Doamne, la odihna Ta!* II. De ce cere ea prezența lui Dumnezeu? 1) În privința preoților sau a slujitorilor Domnului: *Preoții Tăi să se îmbrace cu dreptate*, ca să fie preoți drepecți; în plus, versetul 16: *cu mântuire*; deci, ca ei înșiși să posede dreptate și mântuire, să mijlocească dreptatea și mântuirea (prin propovăduire și influență proprie). 2) În privința închinătorilor: *Și sfinții Tăi vor izbucni în cântări de bucurie*. Dacă slujitorii Domnului Dumnezeu propovăduiesc dreptatea și mântuirea în puterea Domnului și din proprie experiență, atunci sfinții vor striga de bucurie. *G. Rogers* 1885.

Versetul 9. Să luăm în considerare: 1) Cât de importanți sunt pentru adunare slujitorii drepecți ai Domnului, 2) ce legătură este între existența unor asemenea slujitori și existența unui popor bucuros al lui Dumnezeu, 3) cât de dependente sunt ambele de lucrarea îndurătoare a lui Dumnezeu. *John Field* 1885.

Versetul 9b. 1) Cine sunt acești sfinți? 2) Ce trebuie să facă ei? Să strige de bucurie (textul original). 3) Ce poate să-i îndemne la aceasta?

Versetele 9,16. Îmbrăcarea spirituală. I. Odăjdiile. Dreptatea. De asemenea, prețiosul patrafir este un înlocuitor foarte sărăcăcios. 2) Mântuirea. Erudiția, elocvența și așa mai departe, sunt de o însemnătate secundară față de aceasta. II. Cum se poate procura asemenea îmbrăcăminte spirituală? 1) Numai Dumnezeu poate s-o dea. 2) Stăruința serioasă ar trebui să se înalțe la Dumnezeu permanent pentru aceasta de la toți sfinții. III. Îmbrăcarea: 1) Ea se face de către Dumnezeu personal. 2) Grația și puterea acelor care sunt îmbrăcați astfel. 3. Ei sunt drepecți „preoți ai Domnului”. *W. B. Haynes* 1885.

1. Preoții și sfinții. 2) Ținuta de ceremonie. 3) Cântări vechi și noi. 4) Aici se face cunoscută „adevărata prezență” a Domnului: Dumnezeu le dă pe amândouă: hainele sfinte și bucuria sfântă.

Versetul 10. 1) O nenorocire pentru care trebuie să stăruim la Domnul, ca El să n-o lase să vină peste noi: când Domnul ne *întoarce fața*, așa încât El nu ne privește și noi nu putem să privim în sus la El, ne respinge și nu ne lasă să sperăm. 2) O motivare eficientă a rugămintilor: *pentru David, slujitorul Tău* – pentru legământul Tău, pe care l-ai făcut cu el, și pentru râvna sa, pentru devotamentul său, pentru suferințele sale, pentru slujirea sa. Hristos este David al nostru. Aceasta este o stăruință evanghelică veritabilă, de care avem voie să facem uz în multe ocazii.

Versetul 11. 1) Jurământul lui Dumnezeu. 2) Statornicia veșnică a acestui jurământ. 3) Împărăția veșnică, cea care constituie conținutul acestui jurământ.

Nu Se va întoarce de la aceasta. Aceasta este temelia încrederii noastre. Dumnezeu nu este schimbător. El a știut totul dinainte. El Își poate îndeplini intenția. Onoarea Sa este legată cu lucrul acesta. Jurământul Său nu poate fi încălcat.

Versetul 12. Bunăvoința lui Dumnezeu poate să rămână îndreptată multă vreme spre o familie; dar aici sunt condiții care trebuie luate în seamă.

Versetele 13,14. 1) O alegere neîngrădită, liberă. 2) Locuirea condescendentă. 3) Odihna veșnică. 4) O motivare milostivă, demnă de adorare: Pentru că l-am dorit (textual).

Versetul 14. I. Adunarea Domnului este odihna lui Dumnezeu. 1) În ea este cinstit Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. 2) În ea se împlinesc hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu. 3) În ea, ostenele dragostei atotputernice își găsesc răsplata. 4) În ea este mereu proaspătă amintirea jertfei negrăit de mari. 5) În ea se proslăvesc însușirile sublime ale lui Dumnezeu. 6) În ea se ajunge la cea mai profundă părtășie între Dumnezeu și creaturile Sale și a acestora între ele în El. II. Ea este odihna lui Dumnezeu *pentru totdeauna*. 1) Va exista întotdeauna o Adunare a Domnului. 2) Adevărata Adunare a Domnului va fi mereu de felul acesta, că Dumnezeu Se poate odihni în ea. 3) Această Adunare va fi veșnic glorificată în cer.

Versetul 15. 1) Hrana binecuvântată. 2) Săraci mulțumiți. 3) O gloriificare a lui Dumnezeu („Voi binecuvânta ...”). 4) Un loc fericit (Sion).

Versetele 16,18. Două feluri de haine: *mântuire* și *rușine*, pregătite pentru preoții lui Dumnezeu și pentru vrăjmașii lui Dumnezeu. Pe care dintre acestea o vei purta?

Versetele 17,18. 1) Cornul înmugurit al puterii în creștere. 2) Lumina veșnică a slavei, care nu se stinge niciodată.

Versetul 18. I. Vrăjmașii și haina lor. 1) Cine sunt acești vrăjmași? Cei nelegiuți, evident, dar nu numai ei, ci și asemenea oameni, care trăiesc într-adevăr onorabil, dar care nu se interesează de Dumnezeu, ca și cei convinși de propria lor dreptate și fățarnicii. 2) Cum vor fi îmbrăcați cu rușine? În căință, în zădărnicierea loviturilor lor, în muștrări de conștiință, în osândă; ei sunt alungați prin faptul că păcatul lor este descoperit, speranțele lor sunt distruse. 3) Cine îi îmbracă astfel cu rușine? Domnul Însuși. El îi va acoperi complet de rușine. II. Unul și cununa Sa. 1) Cununa dovedește domnia Sa și gloria Sa. 2) Această cunună a Sa va înflori peste El. Gloria Sa se va răspândi, supușii Săi se vor înmulți, Împărăția Sa va crește, vrăjmașii Săi se vor teme de El și așa mai departe.

Versetul 18b. Domnul Isus este El Însuși izvorul, puterea de susținere și punctul central al bunăstării Împărăției Sale.